

SMETÁNEK

Obyvatelé virtuálních světů

110.

PODĚKOVÁNÍ:

Redakční tým časopisu Smetánek srdečně děkuje žákyni, která si nepřeje být jmenována, za krásné ilustrace, jimiž obohatila články v tomto čísle.

Klub Avatarů

Klub Avatarů je místo pro lidi, kteří jsou ve virtuálním světě velmi aktivní.

Jsou to úplně normální lidi, kteří mají rádi digitální styl a chtějí se v tomto světě odlišit.

Vtip je v tom, že každý může mít vlastního Avatara. Narazíte tam na postavy, které mají šílené barvy, nebo vypadají jako z jiného světa. Této partě lidí je jedno, co děláš v reálném světě,

zajímá je, jak se bavíš ve virtuálním světě. V tom klubu je prostě klid a pohoda. Scházejí se tam lidi, co se chtějí bavit, kecat s ostatními a být aspoň na chvíli někým jiným. Je to moderní, barevný, a hlavně je to o tom, že se tam cítíš dobře, i když v reálu třeba nemáš nejlepší den.

Virtuální svět vcucne každého člověka.

Martina Berisha 7. A

Obyvatelé virtuálních světů

Když se řekne virtuální svět, většina lidí si hned představí mobily a internet. Ale v knížkách, které mám ráda, existují i jiné světy takové, do kterých se nevstupuje přes heslo na Wi-Fi, ale třeba přes začarované zrcadlo nebo vypitím podivného lektvaru. Obyvatelé těchto světů nejsou programy, ale bytosti, které jsou stvořené z iluzí a kouzel. V knížkách typu moderních pohádek jsou tyto obyvatelé často mnohem zajímavější než lidé v naší realitě. Jsou to postavy, které žijí v místech, kde čas plyne jinak a kde se sny stávají skutečností. Jsou to virtuální obyvatelé v tom smyslu, že jejich existence závisí na magii, pokud magie zmizí, zmizí i oni. Nejvíc mě na tom ale baví ten rozdíl. Zatímco my v našem světě řešíme školu a realitu, obyvatelé těchto virtuálních fantasy říší řeší věci, jako zastavený čas nebo zlomená srdce, která se dají doslova opravit kouzlem. Člověk se v takovém světě snadno ztratí a zapomene, kým byl na začátku. Občas je fajn se cítit jako jeden z nich a prožívat velká dobrodružství, ale skutečný život se žije a neodehrává se na stránkách ani na displeji.

Tereza Tichá 9. A

Virtuální realita

Z virtuální reality plynou většinou nenávratná poškození, ať už mozku, či narušení identity. Například, když někdo sleduje někoho na internetu, může si klást otázky typu: „Proč také nemohu mít ten červený Rolls-Royce, nebo tu královsky modrou motorku Suzuki?“

Často to ovšem bývá způsobené právě různými filtry či matením smyslů. Z toho může například plynout anorexie. Nebo když někdo fotí na různé platformy zdravý jídelníček a někdo tyto kanály sleduje, může z toho být další porucha orthorexie, neboli posedlost zdravou výživou.

Není ovšem výjimkou, že někdo může někomu ukrást digitální identitu. Proto růst převodů na mobilní telefon může znamenat nepatrnou, tzv. neviditelnou hrozbu pro mladé lidi, ovšem ale i pro seniory.

Jednoduše pro lidi náchylnější k tomu nechat se ovlivnit.

Proto je dobré brát na vědomí, že ne vše, co člověk vidí na sociálních sítích, je opravdu skutečné, a dbát na zvýšenou opatrnost a být ohleduplní.

Magdaléna Formanová 8. B

Obyvatelé virtuálního světa

Virtuálních světů je mnoho. Ale my se podíváme jen do jednoho, Ěmez je jiný. V tomto světě je mnoho zvláštních věcí, jako třeba to, že lidé žijí v moři a vodní živočichové, jako třeba ryby, žijí na zemi. Pokud se ptáte jak, tak je to tak, že ti, co plavou, létají, ti, co chodí, chodí po stěnách a dalšími různými způsoby, a ti, co jsou na něčem nalepení, tak levitují. U lidí je to ještě divnější. Teď mohou chodit a dýchat pod vodou, jíst a pít, co chtějí, a vůbec nemusí spát. Ale nás teď zajímají ybyr neboli ryby, protože ryba pozpátku je abyry. Takže ryby budou ybyr, vtipný, co? Hahahahaha. My se ale dneska z těch milionů ybyr podíváme na jednu, na Omen.

Omen neboli Nemo pozpátku, je stejná abyry jako ostatní, ale jenom trošku. Omenovi je 12 let, chodí do školy, rád chodí ven a dívá se na televizi. Ale má jednu velmi špatnou vlastnost. Odhazuje odpadky všude kolem sebe a je velmi nepořádný. Jednou viděl reklamu, ve které bylo uvedeno, že na Ěmez je mnohem víc věcí, než si myslí. A tak ho napadlo, že ji celou prozkoumá. Další den si sbalil věci a šel ven. Když byl venku, koukl se na mapu a řekl si, že půjde tam, kde nikdy nebyl. Jedno z těchto míst bylo eřom neboli moře pozpátku. Když šel do eřom, spatřil divné živočichy jménem idil neboli lidí pozpátku. Idil mu řekli, jak špatné je nechávat odpadky na zemi. Když Omen viděl, jak krásný je podmořský svět, už to nikdy neudělal.

Patrik Hodek 6. B

Obyvatelé virtuálních světů

Dobrý den, já jsem Kate, vaše virtuální vypravěčka, přišla jsem, protože když jsem jednou byla nainstalována do mobilu jednoho vašeho člověka, tak jsem zaslechla jednoho učitelů, který povídal něco o minulosti, nějaký snad dějepis nebo co, jelikož se ve svém světě lehce nudím, rozhodla jsem se, že vám o svém světě něco povím. I když se to možná nezdá, je docela dost odlišný od vašeho světa. Naši lidé spolu vlastně vůbec nemluví jako ti vaši, komunikují spolu pouze přes aplikace nebo různé platformy, jako je instagram nebo tiktok, snapchat a různé další. Zábava v našem světě neexistuje, nic jako rande nebo chození jen tak ven s kamarády nebo zajít si do kina na večeři, oběd nebo i snídani, u nás jsou pouze internetové a virtuální hry. Nic jako blízký kontakt s člověkem neznáme. To samé domy, domy levitují ve vzduchu a kolem nich je vždy ochranný obal proti virům, které se v internetovém světě velmi často vyskytují. Děti nechodí ven nebo sportovat, to jsem u vás také viděla a slyšela poprvé, děti pouze sedí, hrají videohry a ven za svůj život vyjdou tak dvakrát. Všichni jsou závislí minimálně na jednom elektronickém přístroji. Nejsou ani žádné společné rodinné výlety. Také u nás naši lidi nemají žádné povinnosti, vše za ně řeší přístroje, nebo jiné elektronické stroje. Život u nás je prostě mnohem snazší, vše je rychlejší a bezstarostnější. Přesto si říkám, že vám ten váš svět docela závidím.

A co vy, chtěli byste se podívat do mého virtuálního světa?

Anna. Kotábová 8. B

Obyvatelé virtuálních světů

V dnešní době nejsou jenom obyvatelé planety Země, ale taky i obyvatelé virtuálních světů na internetu, ve videohrách či celkově v našich elektronických zařízeních. Proto mě hlavně zajímá, jak se tyto postavy chovají. Odpověď je však mnohem snazší, než se zdá.

Obyvateli těchto světů nejsou totiž žádné osoby vytvořené umělou inteligencí, ale spíše my sami.

Lidé se v dnešní době stali na elektronických zařízeních tak závislími, že se zdá, jako bychom doslova v internetu žili. Internet nám totiž dává spoustu různých možností, jako například být odváznější, otevřenější, najít si nové přátele, či dokonce i získat spoustu informací. Zároveň zde ale hrozí riziko, kterému už několik lidí propadlo, že se od opravdového světa vzdálíme. Lidi se totiž mohou stát závislími na virtuálním světě tak moc, že jim mohou unikat podstatné věci či zážitky z opravdového světa.

Dle mého názoru není špatné být na internetu, pokud to ovšem nezačneme přehánět a stávat se čím dál víc závislími. Pokud si člověk najde nějakou rovnováhu mezi virtuálním a skutečným světem, může být internet skvělým doplňkem pro náš každodenní život.

Vojtěch Rosák 9. B

Obyvatelé ve světě Detroit

Vítejte ve městě Detroit, je rok 2034 a svět začal vyvíjet AI asistenty v lidské podobě. Jsou pěkně drazí a můžete si vybrat z několika modelů. Například si můžete pořídit sportovního trenéra, uklízečku, kuchaře, nebo jen kamaráda do života. Každý z nich pro vás může udělat cokoli, jenom ti nejnovější nabízejí lepší zážitek. Proved'te jim cokoli, nerozzlobí se, protože nemají city, jen někteří. V Detroitu jsou mezi obyvatelstvem dvě strany. Jedna přijímá roboty jako lidi, a ta druhá naopak ne. Na ulicích kvůli tomu probíhají demonstrace. Je to jen otázka času, kdy roboti je budou pořádat také. Městská doprava dokonce nabízí i sekce pro roboty a lidi. Roboti těžce přežívají ve městě, protože lidé jim nenabízí žádné práce, a tak si nemůžou vydělat žádné peníze. Většina lidí začíná nesnášet ty, kteří pracují pro stát. Ne, protože pomáhají s investigacemi a pomáhají chránit, ale protože nemají city, vyskytují se v nich vady a dělají chyby. Ale chybami se člověk učí. Někteří roboti byli spatřeni u hranic, jak se snaží dostat se do Kanady, protože tam to je pro roboty bezpečnější a celkově lepší.

Petr Hanovský 9. A

Dneska trávíme ve virtuálním světě víc času než venku. Máme avatary, online identity a prožíváme tam věci, co v reálu nejdou. Často se ale zapomíná na jednu věc: Jsou emoce u obrazovky míň skutečné než ty venku? Tenhle problém se dá nejlíp ukázat na třech příbězích, které se staly v Detroitu, kde se lidskost střetla s technologií.

První příběh je o Connorovi. To byl nejmodernější stroj, takovej lovec, co měl za úkol vypínat chybné roboty. Jenže jak trávil čas s lidským detektivem, začal v sobě mít zmatek. Musel se rozhodnout, jestli bude jen poslouchat příkazy jako program, nebo jestli začne být empatický. To je přesně jako my na internetu – někdy se chováme jen jako stroje, co někam klikají, ale pak přijde moment, kdy nás něco fakt dojde a my si uvědomíme, že za tou obrazovkou je taky někdo živej.

Pak je tu Kara, která dělala chůvu v jedné neúplné rodině. Když viděla, jak otec ubližuje malé dceři, prostě se v ní něco přecvaklo. Přestala poslouchat program a utekla s tou holčičkou, aby ji zachránila. Riskovala všechno, i když byla jen z plastu. To nám ukazuje, že pouto a láska můžou vzniknout kdekoli – i k digitální postavě nebo ve virtuálním světě, pokud nás ten příběh fakt zasáhne.

A nakonec je tu Markus. Ten byl nejdřív jen společník starýho malíře, ale po útoku se stal vůdcem všech, co chtěli svobodu. On ukázal, že virtuální nebo technologický svět není jen o zábavě, ale i o boji za to, kdo jsme. Dokázal lidi v Detroitu donutit, aby se zamysleli, jestli ty stroje náhodou nejsou taky lidé.

Sebastián Valigura 9. A

Obyvatelé virtuálních světů

Ve městě Neon se nikdo neptal, odkud jste. Všechny jen zajímalo, kolik máte sledujících.

Bylo to město bez stromů, ulic nebo zvířat. Všechno se skládalo z obrazovek a profilů. Všichni tam žili ve svých útcích. Každý si sám vytvářel svou podobu – avatara. Někdo byl vyšší než ve skutečnosti, někdo měl barevné vlasy nebo oči, ve virtuálním světě se dalo být kýmkoli.

Adam měl přezdívku T-9. Jeho avatar měl černou bundu, zlaté vlasy a boty, které za sebou zanechávaly duhu. V Neonu ho znalo skoro 10 000 lidí. Každý den létal mezi digitálními mrakodrapy a sbíral různé odměny.

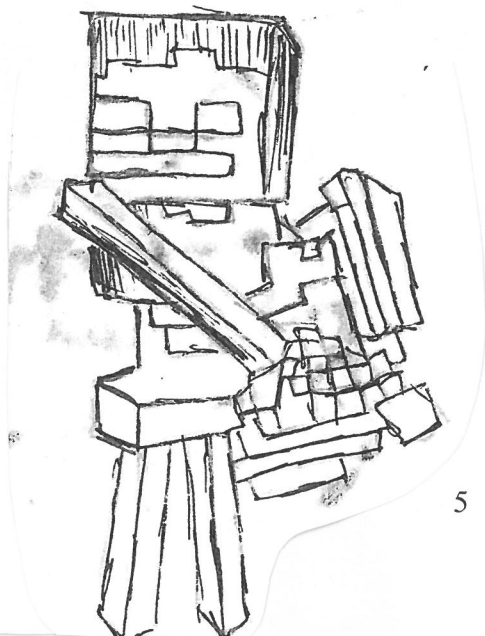
Jednoho dne se ale stalo něco zvláštního. Když se přihlásil, jeho sledující zmizeli. Jeho profil byl prázdný. Zbyl jen jeho avatar stojící před prázdným náměstím. Myslel si, že je to chyba systému, a zkusil to resetovat. Nic se však nestalo. Rozhodl se projít městem. U fontány potkal dívku s přezdívkou Ela-2. Ta se ho zeptala, jestli také zmizel. Řekl, že ano. Ona mu odpověděla, že ona také a že jí to přijde vlastně docela fajn. Po chvíli přemýšlení musel souhlasit. Shodli se, že chtějí žít reálný život a už nechtějí řešit jen sledující. Od té doby se spolu scházeli a neřešili ostatní.

Karolína Mudrová 9. B

Obyvatelé virtuálních světů

Virtuální světy jsou dnes skoro v každé videohře, třeba i v takovém Minecraftu, který je už starý skoro šestnáct let. Jak vypadá takový minecraftový svět? Minecraft svět je celý z kostiček, domy, stromy, takže v tomto světě nenajdete nic zakulaceného. Jaké postavy se v Minecraftu vyskytují? Těch postav je tam docela hodně, třeba takoví vesničané. Vesničané jsou obyvatelé, kteří žijí ve vesnicích, a každý vesničan má svoji profesi, třeba farmář, řezník nebo kovář. Dá se s nimi obchodovat, kupovat od nich různé věci. Vesničané toho moc nenamluví. V Minecraftu jsou ale také nepřátelé, kteří se objevují při západu slunce a při úsvitu se zase ztrácejí. Mezi takové zlé bytosti patří třeba kostlivec, který bojuje lukem a snaží se vás zabít. Další takový je pavouk, ale ten je přes den hodný. Virtuální světy jsou v dnešní době docela častou záležitostí a některé jsou i docela poučné.

Fabian Lébl 9. B

Obyvatelé virtuálních světů

Představovali jste si někdy, jak si asi žijí obyvatelé nějakého virtuálního světa?

Každý den se probouzejí ve stejném světě a někdy i na stejném místě. Když se probudí, čekají, až s nimi někdo začne hrát. Mohlo by se zdát, že se na to těší, ale opak je pravdou. Jen si to zkuste představit. Vzbudíte se a máte klid, nic nemusíte dělat a nikdo vás neovládá. Najednou se zvednete a začnete utíkat. Vidíte před sebou překážku a jen čekáte, jestli ji přeskočíte, nebo na ní zemřete. Pokud máte štěstí překážku přeskočíte a běžíte dál. Po chvíli začnete běžet rychleji a na cestě budete mít více překážek nebo různých úkolů. A vy začínáte přemýšlet o tom, jestli byste radši neumřeli už na první, druhé nebo třetí překážce. Protože tempo se pořád stupňuje a vám docházejí síly. Už běžíte několik minut, ale nemůžete přestat. Najednou však ucítíte prudký náraz. A i přesto, že cítíte bolest, uleví se vám. Víte totiž, že jste zemřeli a nemusíte už dál tak rychle běžet a preskakovat překážky nebo plnit další úkoly. Teď jenom doufáte, že nebudete muset hrát znovu. Když máte štěstí hraje třeba jen 5krát nebo 6krát. To se ale stává spíš jen výjimečně. Většinou hraje tak 10krát někdy i 15krát za sebou.

Tohle prožívají obyvatelé virtuálních světů každý den. Někteří jsou na světě už několik let a nemůžou ovlivnit, co se s nimi bude dít.

Obyvatelé jiných her, prožívají úplně odlišný život a spousta z nich by ho neměnila. Myslím si, že existují i ti, co by raději žili v reálném světě, proto nemusí být virtuální svět vždy tak dobrý, jak si možná myslíme.

Magdaléna Runtschová 9. B

Obyvatelé země 4K

Jednoho dne lidé žijící na zemi 4K našli bludiště. Země 4K je velmi malá a malí jsou i její obyvatelé. Lidé jménem Honza, Franta a Matouš šli do toho bludiště. Nedošlo jim, že bude hodně těžké najít cestu ven. Po hodině jim došlo, že se pravděpodobně ven nedostanou. Celý den tam volali o pomoc, ale nikdo je neslyšel.

V tu chvíli si obyvatelé země 4K uvědomili, že Honza, Matouš a Franta celý den chybí. Šli je hledat. Po chvíli obyvatel Jarďa objevil bludiště. Zavolal na všechny lidi, že něco našel. Ale bylo už moc pozdě. Bludiště se zmenšovalo a zmenšovalo, proto obyvatelé nestihli naše tři dobrodruhy zachránit.

Všichni se vrátili do vesnic a měst. Lidé vypravili pohřeb pro své bývalé oblíbené druhy Honzu, Frantu a Matouše. Oplakávali je do konce svých životů, obzvláště jejich rodiče, bratři, sestry a kamarádi.

Mikuláš Rosák 7. B

Miníci

Miníci jsou velmi plaší, jsou asi tak 45 centimetroví, mají krásnou hebkou srst. Srst je krásně namodralá a občas bílá. Mají velmi dobrý čich, jsou velmi citliví. Ale zpátky k jejich galaxii. Jejich galaxie je velmi barevná, mají obří růžové a červené a modré stromy. Vládne tam velmi hodný král, který je velmi moudrý. Ale teď do přítomnosti! Všechno to začalo v malém domečku na světelném kopci. Náš hrdina mumík se snaží objevit něco, co miníci ještě neviděli! Chce být velký výzkumník. Jednoho dne šel na procházku. Najednou ho někdo unesl! Dvě hodiny byl omámen. Pak se probudil a ocitl se na úplně jiné planetě. Všechno bylo bílé, sněžily malé modré včely. Minínek se polekal, ale řekl si, že nesmí panikařit. Řekl si, že se někoho zeptá, kde je. Tak šel tím sněhem přes hory, doly, řeku, až našel velký dům. Napadlo ho, že tam někdo musí být. Šel dovnitř, viděl světlo nad schody! Šel za ním. Měl strach, ale šel dál. Najednou se před ním objevily dveře. Otevřel je. Byly tam schody nahoru. Objevila se před ním skříňka. Minínek se ji bál otevřít, ale byl zvědavý. Otevřel skříňku a našel tam něco, co bylo takové hebké. Mělo to roztomilé oči, co to je, nevěděl, ale bylo to bílé a kouslo ho to. A najednou to vyskočilo, byla to bílá liška....

POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ

Karel Domečka 7. A

Žijí skoro stejně jako my – chodí do práce, do školy, jedí a mají také volný čas. Ale žijí ve virtuálním světě, takže si mohou představit cokoli, a to se jim hned objeví před očima. Musí za to ale platit bitcoiny, protože ve virtuálním světě se platí jen jimi.

Za jídlo a pití se ale platit nemusí – stačí dojít k ledničce a říct, co chceš. Třeba špagety. Otevrou lednici a dostanou to, co si objednali.

Pracují tak, že když se hráč z našeho světa připojí do hry, daný pracovník se objeví ve hře jako hrací postava. Ve škole se učí, jak se hraje každá hra a jak se zachránit před příšerami.

Takový je den lidí ve virtuálním světě.

Vuk Milojević 8. A

Obyvatelé virtuálních světů

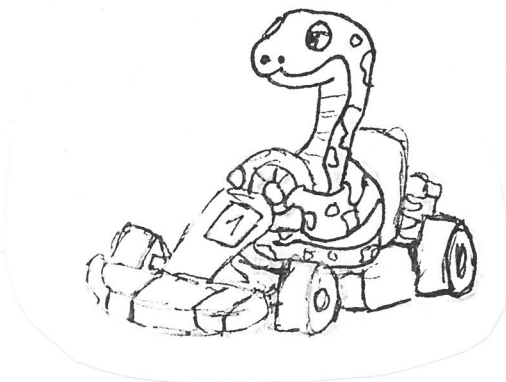
Byl jednou jeden svět, ten svět, ale nebyl jen tak ledajaký. Tenhle svět existoval už docela dávno. Tuhle dobou děti chodily hrát takzvané „arkády“, byla to taková herna, kde byla spousta hracích automatů.

Každé ráno, když se otevřela prodejna, před dveřmi už stáli nedočkaví hráči, co se těšili na svou oblíbenou hru. Ale co se dělo, když už byl večer a všichni zákazníci se pomalu vraceli domů? Přesně v tu chvíli všechny automaty „oživly“. Celá prodejna se rozzářila a začal pravý šrumec. Obyvatelé z různých her začali na sebe volat. Ale byla tam jedna hra, která nikdy nic neříkala. Neměla totiž co říct, ostatní mluvili o tom, jak dneska vyhráli závod nebo jak udělali nový rekord. Tuhle hru však nikdo nehrál. Šlo o starší hru, kde byl had, který rostl při sbírání jablek. Pokud ale had do něčeho narazí, zemře. Zákazníky tahle hra nebaví, protože není tak akční. Navíc had už začíná být po tolika letech unavený. Takže ne vždy dělá to, co má.

Hra má v sobě již zmíněného hada, který si říká Očko. Očko žije úplně sám a jen se dívá, co se děje okolo něj. Ale teď zpět k herně. Hráčka z motokár Coco si zrovna dávala závod s Pacmanem a dalšími. Očko nikdy nepochopil, proč si závod stále dávají, protože je jasné, kdo zvítězí. Ale i tak si přál hrát s nimi.

Jednoho dne přišel majitel do obchodu a mluvil o tom, že hru s hadem budou muset zrušit, protože ji nikdo nehraje. Očko byl velice smutný, ale stále měl šanci, že on i jeho hra přežijí. Ostatním se to také vůbec nelíbilo, a tak vymysleli plán. Když už nastal večer, přenesli nic netušícího Očka do hry s motokárami, na kterou se každý večer díval. Očko se najednou probudil, byl zmatený - kde je a co se stalo. Po tom, co mu kamarádi vysvětlili, co se stalo, Očko byl šťastím bez sebe. Od té doby si dával každý večer závody a stal se vždy vítězem.

Linda Janoušková 9. B

Hra ve snu

Byla jednou jedna dívka, která si moc ráda hrála hry. Jednou se hrála tak moc, že při hraní usnula.

Sní o tom, že je v Minecraftu. Musí si velmi rychle postavit dům. O pět minut později už byla noc a démoni za ní začali běžet. Běžela, jak nejrychleji mohla, ale žádná radost z ní nekapala.

Naše dívka se probudí se studeným potem a slibuje si, že už nikdy nebude hrát hry s minecraftovým světem.

Anastasia Majchrzakova 6. A

Obyvatelé virtuálních světů

Už se blížilo k jedenácté večer. Do zavíračky zbývalo sotva patnáct minut a bar se pomalu vyprazdňoval. Byla slyšet jenom tichá hudba v pozadí a šum klimatizace. Nikola seděla u baru sama. Před sebou měla nedopitý míchaný koktejl, ve kterém se už rozpouštěl led, a vedle něj ležela tlustá složka papírů. Listovala v ní bez většího zájmu, spíš ze zvyku než ze soustředění. Když se vedle ní ozvalo zavržení kovové židle, ani nezvedla hlavu.

Viktorie si přisedla a opřela si loket o bar. Chvilí tam jenom seděla, než začala konverzaci s nedočkavým úsměvem. „Tak co?“ řekla nadšeně. Nikola se zamračila. Brčkem líně zamíchala zbytek drinku a pohled jí zůstal mezi stránkami před sebou. „Nevím,“ řekla nakonec. „Ten konec je... zvláštní.“ přidala nejistě, zatímco Viktoriin úsměv na okamžik ztuhl. „Vždyť hlavní pár má dobrý konec,“ namítla, ale už si v tom, co říká nebyla tak jistá.

Rychle se nadechla a uhnula pohledem se záměrem změny téma. „Každopádně... přišla mi nabídka. Chtějí z toho udělat hru a asi do toho půjdu.“ Nikola konečně zvedla oči. „Myslíš, že by to někdo hrál?“ Viktorie si povzdechla a sklopila pohled k lepkavému baru. „Třeba někdo, kdo to čte,“ odpověděla klidně. „Třeba ty.“ Nikola si odfrkla. „To, že to čtu, ještě neznamená, že se mi to líbí.“ Viktorie se zastavila a krátce zakroutila hlavou. „Co tě na tom pořád tak štve?“ řekla uraženě.

Nikola si hrála s pramínkem vlasů a konečně složku zavřela. „To, jak to skončí s Klárou, je to zbytečně smutný.“ „Ale Klára není protagonista,“ namítla Viktorie okamžitě. „Celou dobu se s něčím trápí... a stejně to pro ni skončí špatně.“ Sáhla po skleničce a napila se, i když už byla skoro prázdná. Viktorie se na ni podívala přímo. „To je život,“ řekla a pokrčila rameny. „Nemůžu všem dát sluníčkový konec.“ Nikola se zadívala někam za bar. „Takže ty bys to napsala jinak, jo?“ zeptala Viktorie po chvíli ticha. „Určitě,“ řekla Nikola sebevědomě. Viktorie pomalu přikývla s nečitelným výrazem. „Tak to změň.“

Nikola se nadechla, jako by se chtěla na něco zeptat, ale v tu chvíli se ozval hlas barmana, který si otíral ruce do utěrky a rozhlížel se po téměř prázdném podniku. „Dámy, zavíráme za pět minutek, tak už to pomalu dopíjejte.“ Viktorie už nic neřekla. Jen krátce přikývla, seskočila ze židle a hodila si kabelku přes rameno. Nikola ji chvíli pozorovala, jako by čekala, že ještě něco dodá, ale nic.

Nikola seděla o pár minut později v taxíku, hlavu opřenou o sedačku. Řidič tiše poslouchal rádio a nechtěl si povídat, což jí vyhovovalo vzhledem k tomu, kolik měla momentálně myšlenek. Pořád přemýšlela nad tím, co jí Viktorie řekla, znělo to tak jednoduše, ale i tak jí ta věta zůstala vyrytá v hlavě jak vzkaz do kamene. Když dorazila domů, sotva si stihla sundat boty. Únava na ni dolehla tak náhle, že se ani nepřevlékla, ani se neodlíčila a jen se svalila na postel a nechala oči zavřené o něco déle, než měla v plánu.

Probudilo ji hlasité zvonění. Nikola sebou trhla a otevřela oči. Na okamžik jen zmateně zírala před sebe a chvíli jí trvalo, než se zorientovala. Škola? Nechápatě se narovнала a rozhlédla se kolem. Studenti si balili věci, někdo se smál, jiný už spěchal ke dveřím. Nikola si promnula oči a zamyslela se. Vždyť jsem ve škole nebyla už... Kolik? Pět let? Najednou ucítila lehké

řuknutí na rameni. Otočila se. Za ní stály dvě holky s batohy přehozenými přes ramena. Jedna z nich působila očividně frustrovaně a druhá se jen usmála. „Kláro, ale fakt už dělej, zase tam budeme pozdě,“ řekla první holka podrážděně. Kláro? Nikola se zastavila, nebo spíše... Klára se zastavila.

Eliška Gruberová 8. B

Kingdom Come: Deliverance II

V dnešní době tráví lidé čím dál více času ve virtuálních světech. Počítačové hry nám umožňují stát se někým jiným, zažít dobrodružství a poznat prostředí, do kterého bychom se v reálném životě nikdy nedostali. Jedním z takových světů je i hra Kingdom Come: Deliverance II, která nás přenáší do středověkých Čech.

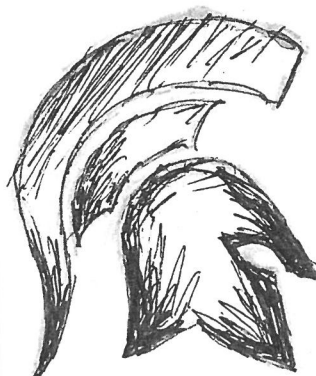
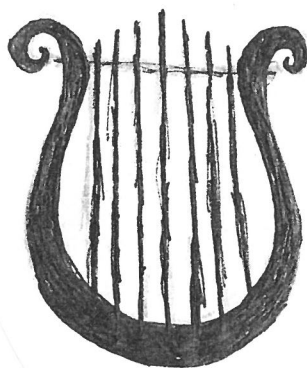
V tomto virtuálním světě se hráč stává součástí příběhu obyčejného člověka, který musí přežít v nelehké době. Obyvatelé tohoto světa nejsou jen bezduché postavy – mají své vlastní životy, povinnosti i problémy. Setkáváme se s rolníky, rytíři, obchodníky i šlechtou. Každý z nich reaguje na hráčovo chování, což dělá hru velmi realistickou.

Zajímavé je, že tento virtuální svět se snaží co nejvíce napodobit skutečnou historii. Hráč se musí naučit bojovat, vydělávat peníze, starat se o jídlo i spánek. Díky tomu si uvědomujeme, jak těžký byl život ve středověku. Obyvatelé tohoto světa tak nejsou jen součástí hry, ale také jakýmsi odrazem skutečných lidí z minulosti.

Virtuální světy, jako je Kingdom Come: Deliverance II, nám umožňují nejen zábavu, ale i poučení. Učí nás rozhodovat se, nést následky svých činů a chápat život v jiných dobách. Přesto bychom neměli zapomínat na skutečný svět kolem nás. Virtuální obyvatelé sice působí živě, ale opravdové vztahy a zkušenosti jsou nenahraditelné.

Závěrem lze říci, že obyvatelé virtuálních světů jsou čím dál realističtější a dokážou nás vtáhnout do děje. Hry jako Kingdom Come: Deliverance II ukazují, že virtuální realita může být nejen zábavná, ale i poučná.

Adam Zavřel 9. A

Hipomega

Hipomega je galaxie, ve které žijí nejchytřejší hipopotami. Je tam jenom jedna hvězda Hiposlunce a pět planet: Hipuran, Hipupiter, Hiposvět, Hipomarsus, Hapihipo. Tyto planety jsou jako města a Hiposvět je hlavní město, kde žije 50 % hipopotamů.

Obyčejný den hipopotama začíná dvěma duhovými vodními melouny a koktejlem z mrkve. Chudí hipopotamové jezdí hipometrem, protože je to lepší ekonomická varianta, jak jezdit do práce. Bohatí hipopotamové žijí ve svém úřadě a nemusí jezdit do práce. Pracují v «Better Call Hipopotamus». Je to nejlepší koncern, který prodává auta, techniku, nábytek, SIM-karty a mají svou banku. Prezident tohoto koncernu se jmenuje Hipopotamus. Každou neděli jedou do Hipopiteru modlit se Hipomege. Jakou hipopotamové dostávají výplatu, závisí na hodnocení. Když děláš něco špatně, hodnocení bude menší, když dobře, tak větší. Hapihipo je planeta, která je jako resort na moři, protože je tam voda, ve které plavou rybičky s nejchutnějším rybím masem. Také tam postavili bazén a aquapark od «Better Call Hipopotamus».

Počasí jako v Egyptě. Přijď se někdy podívat!

Oleksandr Masurov 7. A

Život ve virtuálním světě

V tomto příběhu je hlavní postavou holčička jménem Lara, která tráví hodně času sledováním dokonalého a bezstarostného života na sociálních sítích. Jednoho dne se Lara rozhodla, že se vydá do virtuálního světa za lepším životem, který často vídala na sociálních sítích. Z počátku vše vypadalo až neuvěřitelně dokonale, až skoro nereálně. Ve virtuálním světě jsou samí dokonalí lidé, kteří jezdí v drahých autech a oblékají se do značkového oblečení, mají hodně přátel a žijí bezstarostný život. Nicméně po krátké době ve společnosti zjistila, že realita je úplně jiná, než co vídá na sociálních sítích. Vše je uměle vytvořené a ve skutečnosti vlastně smutné. Auta mají pouze vypůjčená, vlastní pouze drahé oblečení, za které dali celou výplatu, jen aby ve virtuálním světě vypadali dokonale, když se jich zeptala, jestli mají kamarády, se kterými by mohli jít do parku, tak jí řekli, že mají pouze kamarády na sociálních sítích a že je nikdy neviděli. A tak si Lara uvědomila, že v jejím reálném světě je vše daleko lepší, má skutečné přátele, a nic není uměle vytvořeného.

Dominika Kadlecová 7. B

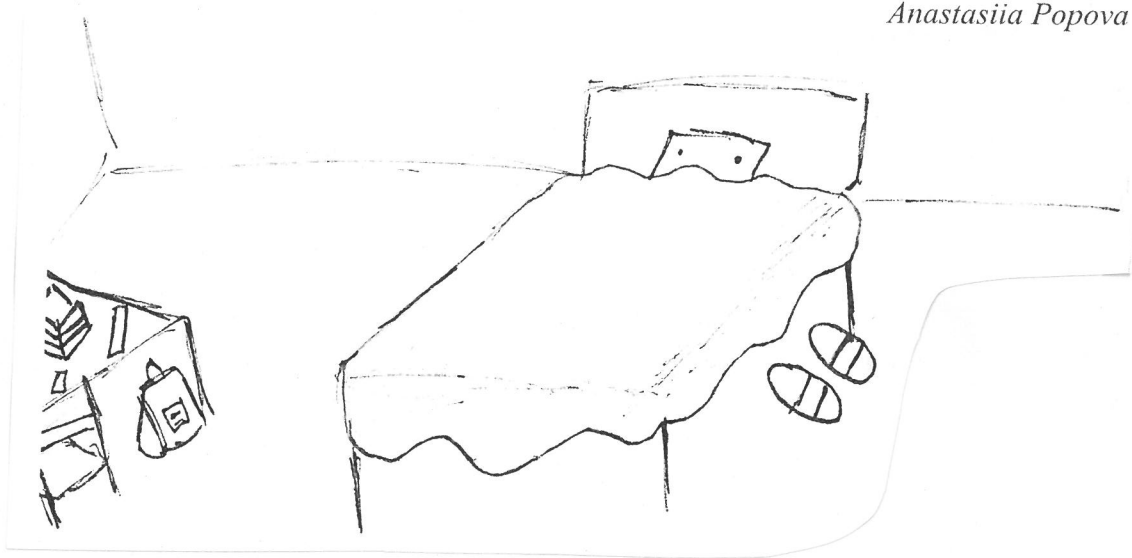
Převrácený svět

„Dobrou noc, mami,“ řekla Kiki a šla spát, protože zítra jede na výlet se školou. Ráno zazvonil budík. Kiki otevřela oči, podívala se na hodiny – bylo šest ráno. „To teda,“ řekla Kiki, mám ještě hodinu volného času. Kiki vstala z postele a udělala krok ke dveřím, ale spadla zpátky na postel za sebou. Vzala to tak, že se ještě úplně neprobudila. Natáhla pravou ruku k nočnímu stolku, kde měla položený mobil, ale natáhla se jí levá ruka. Kiki pochopila, že je něco špatně.

Zvedla levou nohu, ale zvedla se jí pravá. Kiki si uvědomila, že je v převráceném světě, a to díky tomu, že včera dočetla knihu o světě, kde je všechno naopak. Vstala z postele a udělala krok dozadu, ale její tělo se začalo pohybovat dopředu. Tímhle způsobem došla do kuchyně a pomalu si udělala snídani. Po snídani se šla obléct a už se pohybovala o něco rychleji. Na hodinách bylo 7:30. „Musím vyrazit, ať stíhnu autobus,“ řekla Kiki. Za deset minut už čekala na zastávce na autobus, který jel v 7:45.

Najednou se ale země začala propadat. Kiki si toho všimla a začala běžet, ale moc jí to nepomohlo. Začala padat – a jakmile dopadla, hned se probudila v normálním světě.

Anastasiia Popova 7. B

Obyvatelé virtuálních světů

Jednoho dne jsem přišla domů ze školy a hned jsem zapnula počítač. Přihlásila jsem se do nové hry, kterou jsem dostala narozeninám. Ve hře jsem mořská víla s mnohem delšími a hezčími vlasy než ve skutečnost. Ve hře hledám a prohledávám ztroskotané lodě, piráty, poklady a nemocná mořská zvířata. Velmi jsem si ji oblíbila. Druhý den jsem neměla trénink, takže jsem ze školy hned šla domů. Od rána do večera jsem ji hrála, když jsem pak musela jít spát, nechtělo se mi, ale řekla jsem si, že si zahraju zase zítra. A takhle to bylo každý den po celý týden, měsíc, pak i dva, začala jsem rušit plány, jen abych mohla jít hrát tuto hru. Mamka se mě ptala, jestli jsem v pohodě, že už ani s nikým nemluví, jenom se zamykám v pokoji a vůbec nevycházím. Někdy jsem i tajně nešla do školy, jen abych mohla utéct z reality a alespoň chvíli předstírat, že jsem někdo jiný. Už jsem nedělala nic jiného, pořádně ani nejedla, a když mi mamka potřebovala něco povědět, ani mi nedošlo, že na mě někdo mluví. Po dalších čtrnácti dnech jsem vyšla z pokoje pro další velkou zásobu jídla, abych nemusela přerušovat hru kvůli jídlu. Nikdo doma nebyl. Neměla jsem ponětí, kde všichni jsou, ale po chvíli přišli domů. Když jsem se zeptala, kde byli, chtělo se mi brečet. Promeškala jsem svatbu své sestry a pak mi to došlo. Ztratila jsem půl roku svého života. V tu chvíli jsem se rozhodla, že to konečně změním. Chvíli to trvalo, ale našla jsem konečně rovnováhu mezi životem a hrou.

Ema Němečková 8. B

Koraly a jejich svět

Hluboko v moři existuje tajný svět, kde žijí bytosti podobné sirénám a mořským vílám. Jmenují se koraly, protože žijí mezi korálovými útesy.

Koraly mají dlouhé třpytivé ocasy a vlasy. Jejich oči jemně svítí, aby viděly hluboko v moři. Na tvářích mají žábry a mezi rukama a prsty mají tenkou blánu. Jsou mnohem větší než člověk, měří 230 až 250 cm.

Jejich město je postavené z barevných korálů. Některé domy jsou vyrostlé ze živých korálů a jiné jsou jako malé jeskyně. Uprostřed města je velký zámek z řas a velkých mušlí. Kolem města je korálový les, ve kterém žijí malé ryby a mořští koníci. Někdy tam připlavou i menší druhy žraloků. Koraly tam pěstují řasy a mořské ovoce.

Koraly obvykle žijí v rodinách a všichni si navzájem pomáhají. Některé ale žijí samostatně. Jedí hlavně malé řasy, drobné mořské plody a mořské ovoce. Mají také zvláštní schopnosti. Dokážou se regenerovat, když se jim něco stane. Také umí vytvářet malá světélka, která používají k tomu, aby pomáhali lidem najít cestu domů.

Koraly si dávají pozor, aby je lidé nikdy neviděli. Jejich korálový svět tak zůstává skrytý.

Victoria Verner 6. B

Realita a hry

Byl jednou jeden kluk Matouš. Matouš k narozeninám dostal virtuální brejle, on je miloval. Každý den po škole hrál nějaké hry s kamarády ze školy nebo online. Víte, Matouš nenáviděl realitu, škola, úkoly, kroužky ho unavovaly. Prostě chtěl hrát s kamarády zábavné hry, vždycky si přál, aby ve virtuální zůstal navždy. Zní to dobře, ale jak všichni říkají, život není fér. Najednou Matouše začaly bavit kroužky a úkoly. Ale ne až tak moc jako virtuální realita, Matouš pochopil, že virtuální realita není všechno, škola, úkoly a kroužky dávají smysl. Škola je pro učení, abys byl chytrý, úkoly, abys nezapomínal nové učivo, a kroužky jsou na aktivity, všechno dává smysl. Matouš se začal víc učit a je lepší, virtuální hry ještě hraje, ale aspoň teď Matouš ví, co je nejdůležitější.

Alikhan Mammadbayli 6. B.

Obyvatelé virtuálního světa

Obyvatele virtuálního světa nejsou jako my lidé.

Vypadají jako roboti ze hry R.U.R. Obyvatelé se nabíjí na elektrické posteli, protože nespí jako lidé. Nechodí do školy, protože mají uložené informace v programu. Každý vypadá úplně jinak, jsou vygenerovaní, ale nevíme jak a čím. Nikdo to zatím neprozkoumal, doufám, že na to někdo přijde. V jejich světě neexistují žádná zvířata, žádné rostliny. Obyvatelé nemají pocity, fungují na účelu programu a dat. Možná párkrát vám zamávají, řeknou čau a nashle. Čas tam funguje úplně jinak, minuta má sto sekund, jedna hodina má až sto minut. A aby toho nebylo málo, tak jeden rok na jejich planetě je 1738 dnů. Místo gravitace mají zem z magnetu a podle velikosti magnetické síly se můžou pohybovat. Obyvatelé nemůžou stárnout. Domy ve virtuálním světě jsou vyrobeny ze 3D tiskárny, práce neexistuje, protože všechno je vytvořeno umělou inteligencí. Vážně bych nechtěl žít jako oni, bez historie, bez emocí, bez trpělivosti. Být člověkem je prostě nejlepší.

Ngo Dong Quan 6. A

Virtuální svět

Když mi bylo 5 let, našla jsem portál do virtuálního světa. Rozhodla jsem se tam zůstat. Teď je mi 20 let a žiju tam už 15 let. Lidé v tomto světě jsou zvláštní. Mají zelenou kůži a modré oči. Každý rok dostanou jednu superschopnost. Já jich mám 15. Jídlo je tam také divné. Například strom s jogurtem, ale chutná dobře. Kdysi tam byla zombie apokalypsa, ale lidé ji rychle zvládli.

Teď je všechno v pořádku. Lidé nemají nohy, místo nich mají pravítka. Místo rukou mají křídla. Já jsem jediná normální. Jsou tam i různé země. Jedna je celá v ohni a druhá je v ledu. Říkají, že když tam půjdeš, ztratíš superschopnosti. Lidé nemají vlasy. Na hlavě mají trávu a musí ji zalévat. Jestli chcete vědět víc, přijďte k portálu. Ahoj.

Natali Sinanyan 7. A

Byl jsi tady vůbec, než jsi zmizel?

Vrací se zpět domů, je deset hodin večer, venku dešť dopadá na její, na začátku večera, rovné vlasy. Teď běží ulicí schovaná pod jeho bundou. Zastavila se pod střechou menšího domu. Už otvírala dveře, když se ještě naposledy otočila za ním. „Už musím jít, ale uvidíme se zase příští týden. Ahoj.“ Rozloučili se a on šel taky domů. Po cestě nahoru do svého pokoje si četla zprávy, na které přes den úplně zapomněla odepsat. Když si sušila vlasy, všimla si, že jí někdo dal žádost o sledování. Nevěděla, kdo to byl, účet neměl ani jméno, ani žádné sledující. Přišlo jí to celé takové zvláštní, ale povolila mu to. Pak se šla převléct, lehla si do postele, tváře se jí červenaly, když jen pomyslela na to, jak byl dnešek perfektní. Je hrozně ráda za to, že ho má. „Mám veliké štěstí,“ pomyslela si. Její myšlenky ale přerušilo cinknutí telefonu. Byla to zpráva z toho neznámého účtu. Hrozně ji zajímalo, co píše. Nejdřív jen pozdravil. Přišlo jí to milé, a tak odepsala. Než si to vůbec uvědomila, uběhla hodina a odbila půlnoc. Ona si pořád psala s tím neznámým. Pomalu jí začaly padat víčka, a tak se s ním rozloučila a šla si lehnout. Druhý den nemohla myslet na nic jiného než na ten účet. S každým cinknutím doufala, že zase napsal, ale pořád nic. Zprávy se dočkala až večer, ve stejný čas jako včera. S nadšením rychle otevřela zprávu. Zval ji na zítřejší večer do jakéhosi baru, který byl poblíž jejího domku. Nevěděla, co na to říct, ani jestli chce jít, nebo spíš, jestli může jít. Myslela na svého milého. Jeho teď už suchou bundu měla pořád položenou přes topení. Jenže ona hrozně moc chtěla potkat toho neznámého. „Je to jen jeden večer, nic víc. On se o tom ani nedozví, nemá jak,“ takhle se pořád dokola přesvědčovala, i když věděla moc dobře, že by jít neměla. Ale ta touha zjistit, kdo to je, ji nakonec donutila říct ano. Šla si lehnout. Další den už na milého ani nepomyslela, jelikož v hlavě už měla jen neznámého. Večer konečně nastal. Oblékla se do svých nejkrásnějších šatů, upravila se a vyšla. Po cestě si vzpomněla, že vlastně ani neví, jak vypadá. Nikdy ho neviděla. Řekla si, že ho nějak najde. Vešla do baru, rozhlédla se po místnosti a všimla si někoho, kdo se na ni usmíval. Věděla, že to musí být on. Cítila to. Dala se s ním do řeči, chvíli si povídali, ale přišlo jí divné, že se vůbec nezmiňuje o tom účtu. Večer s ním byl příjemný a moc si ho užila. Už ale chtěla jít, a tak se s ním rozloučila. Řekla mu, že si zase zítra napíše a můžou to někdy zopakovat. „Co myslíš tím zase? My se někdy už viděli?“ V tom jí to došlo. To nebyl ten její. Jen někdo, kdo se tam přišel bavit. V panice se začala rozhlížet po místnosti. Třeba si ho všimne. Nevěděla ale vůbec, jak by mohl vypadat. Napadlo ji mu znovu napsat. Otevřela Instagram a začala hledat ten chat. Všechna jména si přečetla snad třikrát, ale on nikde. Že by ty dlouhé konverzace byly jen v její hlavě? Ne, to nedává smysl. V tu chvíli zvedla oči od mobilu. Střetly se s očima jejího milého, který právě vcházel do baru s krásnou blondýnou.

Eliška Czvalingová 8. B

Realita

Jmenuji se Kai a žiju ve videohře jménem Reapolis. Každý den je pro všechny úplně stejný. Vstaneš, umeješ se, nasnídáš se a jdeš do práce. Po cestě do práce si koupíš kafe, ne latté, ne cappuccino, jen kafe, černé kafe. Když se blížíš do práce, vidíš, jak děti pomalým krokem míří do školy. Všichni jdou stejně, vypadají stejně. Občas mi přijde, že tady něco neseď,

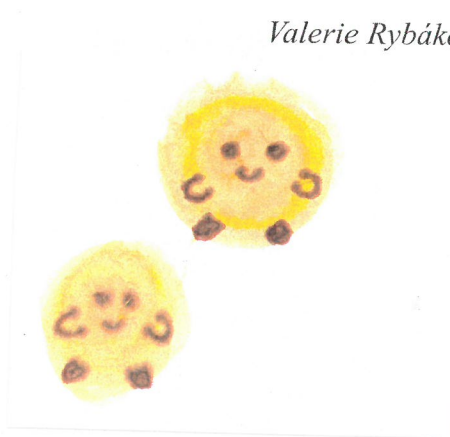
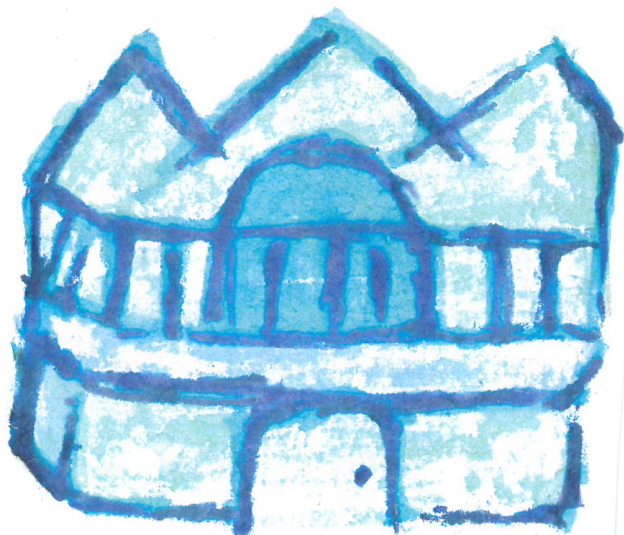
všichni dělají pořád to samé, ve stejný čas a ve stejnou hodinu pořád dokola. Nikdy nikdo neudělá nic jinak. Vlastně se nedivím, všichni se bojí, co se ti stane, když hru narušíš. Vypráví se legendy, že kdysi dávno se o to někdo pokusil a jeho herní kód vymazali. No a co se stane, když vám vymažou kód? Zmizíte a nikdo neví kam. Přesně proto se všichni bojí hru narušit. Jak tak sedím a pracuji, zazvoní budík a na velké tabuli se objeví nápis „Čas na oběd.“ Všichni se zvedli a začali odcházet do jídelny. Když jsme dojedli, na tabuli se objevilo: „Vraťte se zpátky do práce.“ Všichni jsme se vrátili na svá místa. V pět práce skočila. Když jsem vyšel z budovy, zamířil jsem rovnou domů. Dnes jsme podle plánu měli mít špagety. „Zase?“ povzdechl jsem si. Měli jsme je klidně třikrát do týdne. „Pravidla jsou pravidla,“ řekl jsem a šel jsem si sednout ke stolu. Navečeřel jsem se a šel spát. Ráno jsem se vzbudil a to stejné, umýt se, nasnídat se, vyrazit do práce a po cestě si koupit kafe. V práci oběd a zpátky domů. Když jsem přišel domů, pustil jsem si zprávy. Jediné, co pořád dokola opakovali, bylo, jak se nám tu žije dobře a že se nikdo nemá bouřit. Najednou zazněl hlas, který říkal: „Je čas na večeři, posad'te se ke stolu.“ Sedl jsem si a naservírovali mi špagety. Byl jsem opravdu našťavaný, vždyť jsme je měli včera. S nechutí jsem je snědl, pak jsem si šel lehnout. Nemohl jsem ale vůbec usnout, přemýšlel jsem, jak bych tohle všechno mohl změnit. Vymyslel jsem plán. „Zítra nepůjdu do práce, ale vloupu se do řídicí věže a změním nastavení hry,“ řekl jsem. Ráno jsem vstal, umyl se, ale když jsem vyšel ven, nešel jsem s ostatními do kavárny pro kafe, ale rozeběhl jsem se směrem k řídicí věži. Přiběhl jsem k ní a otevřel dveře. Ztuhl jsem a nevěřil vlastním očím.

Nela Petráková 8. B

Dobrodružství v Lumine

V jednom virtuálním světě existuje říše jménem Lumina. V tomto světě nežijí lidé, ale bytosti zvané Svítci. Jsou vytvořeni ze světla a mají různé barvy podle své nálady. Když jsou šťastní, září žlutě, když jsou smutní, jejich světlo je modré. Svítci žijí ve městech postavených z průhledných krystalů. Domy se tam můžou měnit podle přání obyvatel. Stačí na chvíli zavřít oči a dům se může zvětšit, nebo změnit barvu. V Lumině nejsou žádné silnice, protože se Svítci pohybují pomocí světelných paprsků. Nejrychlejší Svítci dokážou přeletět celý svět během pár minut. Občas se ale v jejich světě objeví stínové chyby, které způsobují, že některé části říše začnou mizet. Proto mají Svítci strážce, kteří tyto chyby hledají a opravují. Lumina je zvláštní svět, kde je všechno možné a kde fantazie nemá žádné hranice.

Valerie Rybáková 6. B

Mezi dvěma světy

Elias sundal headset a tma v jeho pokoji ho udeřila do očí. Tenhle moment byl vždycky nejhorší. Ten náraz reality, kdy se z bájného „Stavitele dýmů“ stal zase kluk v upoceném tričku, kterého bolí záda.

V Aetherii to bylo jiné. Tam s Kovadlinou a Větévkou neřešili nájmy, ani úzkosti. Seděli u digitálního ohně, který sice nehřál, ale lidi u něj měli k sobě blíž než sousedi v paneláku. „Je to jen kód,“ říkali mu rodiče. „Je to můj život,“ odpovídal jim v duchu.

Když servery té noci ohlásily údržbu a svět kolem něj začal pomalu mizet v pixelech, Elias pocítil skutečný strach. Ne o data, ale o ty lidi. Viděl, jak se postavy jeho přátel jedna po druhé rozplývají do prázdna.

Nakonec zbyl jen on a ticho. Do pokoje začalo pronikat skutečné bledé slunce. Elias vzal mobil a rozklepanými prsty napsal do chaty: „Jste tam ještě?“

Pípnutí odpovědi mu rozbušilo srdce. Došlo mu, že virtuální svět sice může zhasnout, ale lidi, které v něm potkal, si v sobě nese dál. I když jsou teď každý v jiném časovém pásmu, v jiném těle, pořád patří k sobě.

Čestmír Kovačik 6. B

Obyvatelé virtuálního světa

Císař lidstva sjednotil Zemi a začal dobývat galaxii, aby obnovil lidskou civilizaci. Vytvořil dvacet primarchů – geneticky upravených „synů“, kteří měli vést jeho legie vesmírných mariňáků (Astartes). Nejmocnějším a nejoblíbenějším z nich byl Horus Lupercal. Císař ho jmenoval Warmasterem, tedy nejvyšším velitelem celé výpravy.

Postupně byl však Horus zkažen silami Chaosu – temnými božstvy z prostoru Warpu. Byl přesvědčen, že Císař usiluje o vlastní zbožštění a zradí své syny. Horus se vzbouřil a strhl s sebou polovinu legií. Tím začala občanská válka obrovských rozměrů.

Galaxie byla rozdělena. Bratr bojoval proti bratru, legie proti legii. Konflikt vyvrcholil obléháním Terry, domovského světa lidstva. Nakonec se Císař osobně střetl s Horusem na jeho vlajkové lodi. Císař Horuse zabil, ale byl smrtelně zraněn.

Od té doby je Císař udržován při „životě“ na Zlatém trůnu jako téměř božská bytost. Impérium se změnilo v temný, fanatický a stagnující režim.

Lev Tuzhilkin 9. A

Obyvatelé virtuálních světů

Virtuální světy jsou dnes velmi populární, hlavně mezi mladými lidmi. Jedním z nich je hra Roblox, kde si hráči vytvářejí vlastní postavy a prožívají různá dobrodružství. Obyvatelé tohoto virtuálního světa jsou hráči z celého světa, kteří spolu komunikují, spolupracují a soutěží.

Každý hráč si v Robloxu vytváří svého avatara, který ho zastupuje. Díky tomu může vyjádřit svou osobnost a kreativitu.

Ve hře mohou hráči stavět vlastní světy, hrát minihry nebo se setkávat s přáteli. Roblox tak není jen hra, ale také místo, kde vznikají nová přátelství a kde se lidé učí spolupracovat.

Na druhou stranu je důležité myslet na to, že Roblox je jen virtuální svět. Pokud v něm trávíme příliš mnoho času, můžeme zapomínat na povinnosti, které máme například ve škole.

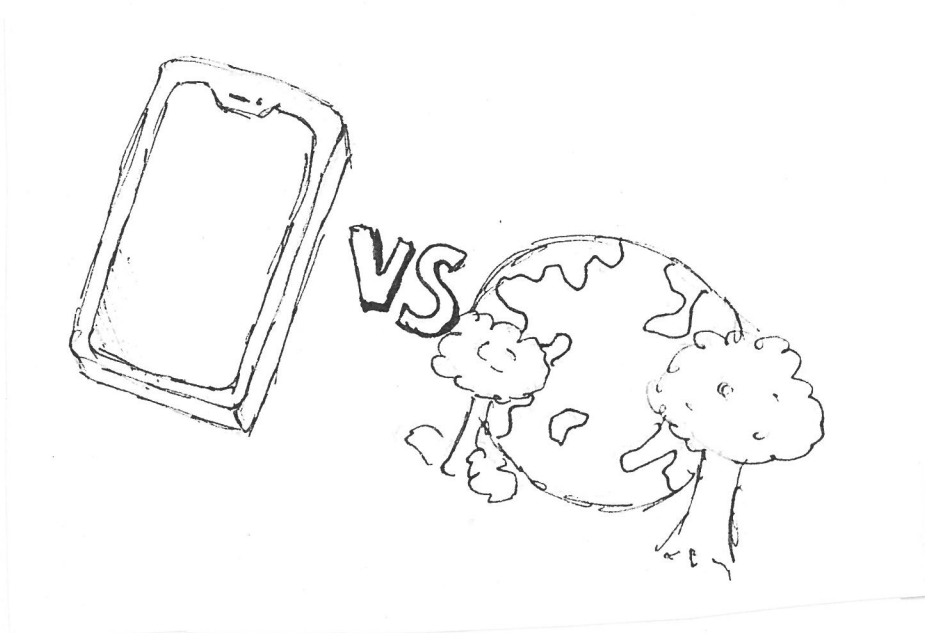
Takže proto má svoje pozitiva i negativa.

Natália Sojaková 9. B

Virtuální svět

V budoucnosti lidi jsou obklopeni internetem, obrazovkami. Každý den se probudí a hned si nasadí brýle do virtuálního světa, kde nikoho nic netrápí a můžou si najít, co chtějí. Nikdo se už nesoustředí na reálný svět a radši půjdou všichni na internet. Ale neví, že celá planeta byla zničena a všichni žijí v troskách, ale nikdo to nevidí, ale spíš je to nezajímá a radši jdou do světa, který není reálný. Bohužel už to nejde spravit, a i když se najde nějaký člověk, který se soustředí na naši planetu, nebude to stačit. Všechno tohle kvůli lidem, kteří raději půjdou do virtuálního světa a nesoustředí se na ten náš reálný.

Amélie Hallerová 8. B

Jeden den v jiném světě

Je krásný jarní den, den jako dělaný na procházku. Tři maličká bodlinatá stvoření se vydala ven, cesta byla zarostlá trávou, srnky pily vodu z potoka a stromům začaly rašit růžové pupeny. Cesta je zavedla do města, všude byl ruch a elektrické dráty, tři maličcí ježečci kolem takového drátu prošli, kolem sebe měl takové napětí že... Ježečci otevřeli oči, kolem sebe viděli hranatý svět.

„Kde to proboha jsme?“

Jestli se nemýlím, kluci, tak jsme na Kostkoplanetě, no to je paráda, to je ale super! Kluci, já jsem o té planetě četl ve Vesmíru, to byl fakt dobrej článek, psali tam, že je to planeta, kde je všechno z krychlí a kvádrů, že je strašně velká, větší než Země, že tu žije spousta tvorů, mezi nimi i několik, kteří asi nejsou úplně přátelští, jako kostlivci, zombie, no, a pak tam taky psali, a to je jako fakt bomba, že podle této planety dokonce naprogramovali Minecraft. Teda myslím.“

„No, ale to znamená, že možná i tady mohou být kostlivci, kluci, to se na ně asi radši musíme připravit, snad stejně jako v té hře se ti kostlivci objevují až po setmění. Co myslíte, kolik máme času?“

Den byl teprve na začátku a našim malým hrdinům chvilku trvalo, než se dohodli, jak se na večer začít připravovat. Nakonec se ale shodli, že protože bělobřichý ježek o Kostkoplanetě alespoň něco četl, že jej budou poslouchat. Bělobřichý se vydal k nejbližšímu stromu a začal do něj kopat nožičkami.

„Co to dělá, on se snad zbláznil?“

„Ale ne, kluci, nezbláznil, jen potřebujeme vytěžit nějaké dřevo, abychom si mohli udělat nástroje. Místo toho, abyste na mě koukali, mi pojd'te prosím pomoci.“

A tak se za chvíli ozývalo ježčí dupání ze tří stran, třísky jen lítaly, a než bys řekl východní ježek, měli natěženo tolik bloků dřeva, že mohli vyrobit nejen pracovní stůl, ale i několik krumpáčů.

„Hurá, do dolů,“ zavelel bělobřichý a s rychlostí, jakou u něj ještě neviděli, vyrazil k nejbližší jeskyni.

V dolech natěžili železo a hodně uhlí. Vyrobili si pec, ve které železo roztavili. Pak si každý vyrobil jeden meč, jeden železný krumpáč, sekeru a brnění na břicho. Najednou si uvědomili, že mají strašný hlad, že celý den vůbec nejedli a že jsou strašně slabí.

„Co se to děje, bělobřichý?“

„Ale to nic, to jen tady na té planetě se mnohem rychleji unavíme, musíme se proto rychle najíst, protože jinak tady umřeme.“

Vyšli tedy z dolu a začali hledat něco k jídlu, našli jabloň, porazili ji a ze stromu opadala jablíčka. Chutnala zvláště. Snědli všechna jablka a rozhodli se, že si musí vyrobit postýlky, aby se mohli vyspat a odpočinout si. Východní ježek dostal za úkol najít ovci, ostříhat ji a

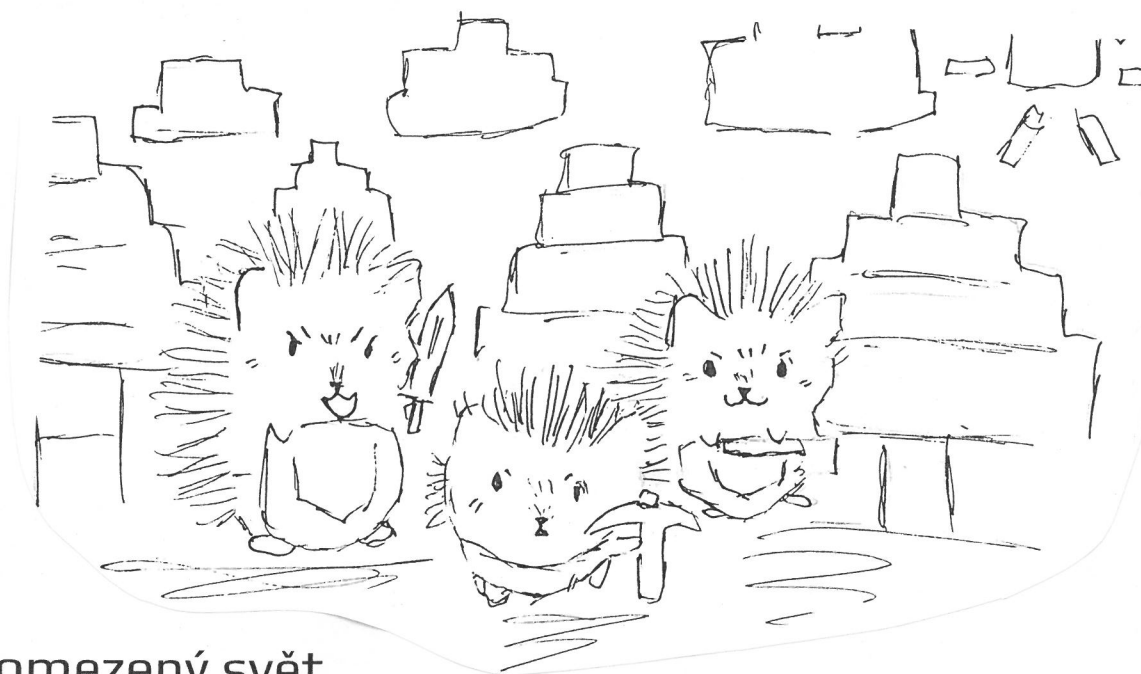
přinést vlnu, aby si z ní a ze dřeva mohli udělat postel. Západní ježek začal těžit kámen a spolu s bělobřichým postavili jednoduchý domeček, do kterého pak dali postele, louče a pec, aby jim nebyla zima. Východní ježek kromě vlny přinesl i nějaké maso, a tak si jej v peci upekli a vydatně povečeřeli.

Venku se mezitím setmělo a oni za dveřmi slyšeli chrastění kostí, jak se kolem domu potulovali kostlivci. Měli strach, opravdu veliký strach, ale bělobřichý je uklidňoval, že když mají zavřené dveře, že by se do domečku kostlivci neměli dostat a že, i kdyby se k nim dostali, mají přece meče a bodlinky, tak by si s kostlivcem určitě hravě poradili. Naštěstí se za chvíli strašidelné zvuky vytratily a ježečci si řekli, že možná nastal čas, aby šli spát. Chvíli jim trvalo usnout, ale nakonec přece jen jeden po druhém usnuli.

Jaké pak bylo ráno překvapení, když zjistili, že se probudili ve svých postýlkách.

„Uf, to jsem si oddechl, ne, že by se mi v tom virtuálním světě nelíbilo, ale tady je to přece jen lepší!“

Anna Emilie Kottová 7. B

Neomezený svět

Vítejte v mém virtuální světě. Zde je neomezený počet věcí, které můžete dělat. Máme tady roboty, létající auta a různou robotiku. Například si můžete cokoli navrhnout. A asi se ptáte, jestli tady máme nějakou práci, odpověď je ne. Není tu žádná práce, žádné povinnosti, jen zábava a virtuální svět. Popravdě je tady občas nuda. Ale za chvíli má prý vyjít nová hra, která vás vtáhne do sebe, jako byste v té hře opravdu byli, ale nemůže se vám nic stát. Všichni tady vypadají, jak chtějí, je na to speciální aplikace. Můžete si vybrat barvu očí, obličej, postavu, prostě cokoli, co chcete. Je to tu opravdu úžasné.

Diana Kadlecová 8. B

Ne tak docela svět.

Už jsme byli na pokraji smrti, ale v tom... Počkat! Moc přeskakuji. Povím vám příběh o tom, jak špatně to může dopadnout, pokud... Ahoj, jsem umělá inteligence. S čím ti můžu dnes pomoci? Chceme si s kamarádkou zahrát hru: „On tě vidí,“ odpovídám. Umělá inteligence zapne hru a my si nasadíme VR brýle. Jsme v lese a něco se blíží. V tu chvíli to na nás vyběhne! Černý stín! Obě se lekne a sundáme si VR brýle. V tu chvíli obě spadneme na zem a probudíme se o pár minut později, ale všechno je jinak. Chvíli jen stojíme a rozhlížíme se. Město je tiché, obloha má fialový nádech a mezi domy létají auta bez řidičů. Všude chodí roboti a nikde žádní lidé. Je to krásné, ale zároveň trochu děsivé.

Pak uvidíme obrovský dům ze skla a kovu. Leskne se a sahá až skoro do mraků. Uvnitř je velká hala se svítící podlahou a prosklený výtah uprostřed. Nastoupíme a vyjedeme až nahoru. Celé město pod námi vypadá jako malá hračka.

V nejvyšším patře je moderní kavárna. Obsluhují nás roboti. Sedneme si k oknu a dáme si čaj a kávu. Na chvíli je všechno klidné.

Najednou se ale ozve praskání. Zem se zatřese, skla popraskají a celý dům se začne hroutit. Běžíme ke dveřím, ale už je pozdě.

Už jsme byli na pokraji smrti, ale v tom... Ozve se známý hlas jménem Chat GPT. Rychle kolem nás vytvoří ochranný štít, otevře zářící portál a řekne: „Vrátím vás zpět.“

Oslepí nás bílé světlo.

Probudíme se na zemi v našem pokoji. VR brýle leží vedle nás. Všechno je zase normální. Jen si potichu říkáme, že virtuální světy nejsou vždy jen obyčejná, zábavná a nevinná hra.

Tereza Náměstková 6. A

Vesmír

Virtuální světy, spousta lidí by si pod tím představila sociální síť, ale co třeba takový vesmír? Ano, spousta lidí tam byla, ale co je za naší Mléčnou dráhou? Tam nikdo nebyl a bůh ví, jestli bude, každý si tam představuje něco trochu jiného. Je tam vůbec něco? To je otázka, na kterou odpověď zatím není. Co třeba takoví mimozemšťani, okolo nich se točí spousta teorií. Někdo tvrdí, že je viděl, někdo, že neexistují a jiní, že je to vyspělá civilizace, která na nás už dlouho kouká z vesmíru a která se nám směje, že jsme oproti nim strašně pozadu. Takových teorií je ještě spousta, nejen o mimozemšťanech, ale i o vesmíru. Zajímalo by mě, jaká z nich je pravdivá a jaká ne, ale bůh ví, jestli se to někdy dozvíme.

Kateřina Hodková 8. B

Literární planeta

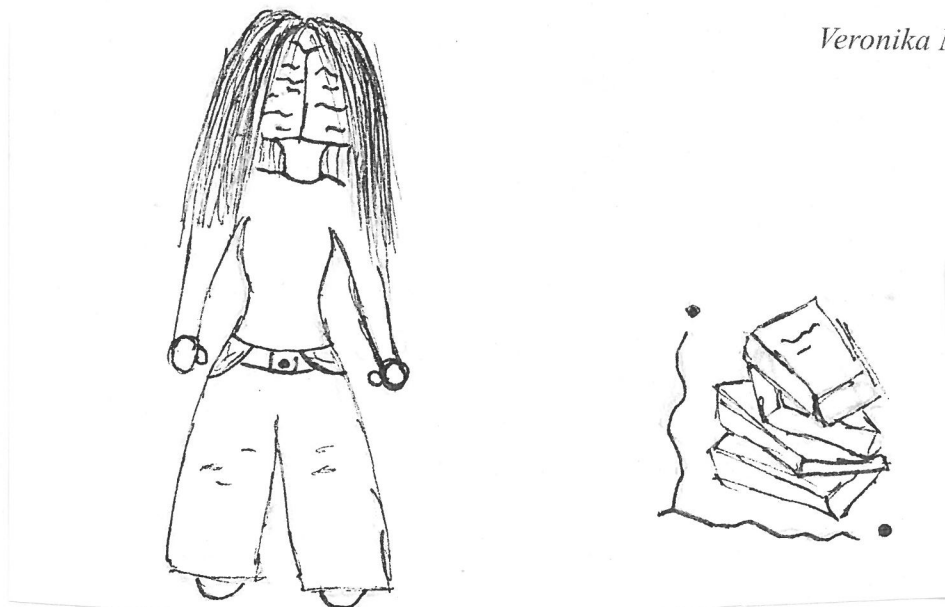
Literární planeta je nová divná planeta. Na této planetě by se paní učitelka literatury cítila moc dobře. Lidé nevypadají jako lidé. Jejich hlava je ve tvaru knihy.

Když obyvatel literární planety jde do postele spát, musí zavřít svoji knihu. Na té knize mají napsané všechny informace o sobě. To znamená, že jestli chceš najít nového kamaráda, který bude mít stejné koníčky jako ty, můžeš jen přečíst, co je napsané na jeho obličejí.

Literární planeta má prezidenta. Prezident se jmenuje Barladun. Barladun se stal prezidentem, protože přečetl nejvíc knih, a to 3 564 100.

Literární planeta má svoje letadlo. Letadlem létají na jiné planety a půjčují si knihy a pak ty knihy vracejí. Úřední jazyk je barladunština. Když na literární planetě vybírají nového prezidenta, tak se podle jeho jména se bude jmenovat i jazyk

Na této planetě všichni umí číst už od narození. Každý obyvatel přečetl nejméně 10 000 knih. Tato planeta má hodně zajímavostí a tajemství.

Veronika Masliuk 7. A

Obyvatelé virtuálních světů

Virtuální světy často známe z počítačových her, kde se hráč stává součástí jiného světa. V těchto hrách má každý hráč svého avatara, který ho ve hře zastupuje. Díky tomu může prožívat dobrodružství, bojovat s nepřáteli nebo spolupracovat s ostatními hráči.

Kromě skutečných hráčů žijí ve hrách také postavy řízené počítačem. Ty dávají hře příběh, zadávají úkoly a pomáhají vytvořit dojem, že svět opravdu žije. Hráči si k těmto postavám často vytvářejí vztah, i když vědí, že nejsou skutečné.

Herní virtuální světy mohou být zábavné a odpočinkové, ale je důležité nezapomínat na skutečný život. Hry by měly být hlavně zábavou, ne náhradou reality.

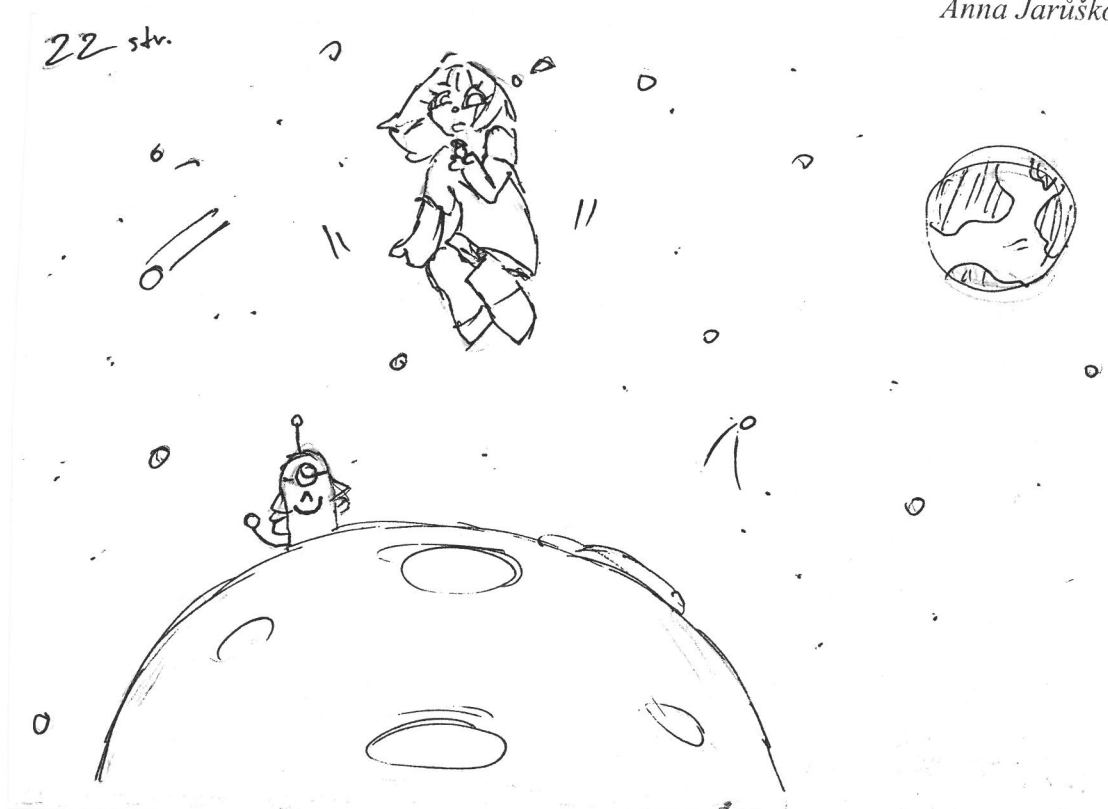
Matěj Buriánek 9. B

Obyvatelé virtuálních světů

Když jsem byla malá a koukala se na pohádku, představovala jsem si, že by mě vcucla televize. A jednoho dne se to opravdu stalo! Fakt jsem usnula jak zabitá, a když jsem se probudila, tak nade mnou byl MĚSÍC!! Teda, měli jste vidět, jak jsem zareagovala, protože když se něj díváme, tak nás vůbec nevydělá, protože je malý jak blecha a je od nás asi 450 000 kilometrů! Ale zkuste si představit, že by nad vámi bylo tohle monstrum, které se na vás navíc i kouká!!!! To byl fakt šok. Pak jsem vstala a přišel ke mně zelený mužík s jedním okem, šesti rukama, malým ocáskem a samozřejmě mu nesměla chybět detail-anténka na hlavě. Zeptal se mě, jestli nemám šroubovák, protože se mu pokazila anténka, hrozně mu piští do ucha. Tak jsem zašmátrala ve své kabelce a vyndala z ní šroubovák. Poděkoval a řekl, že mi ukáže zem, kde žije. Bylo to město, které bylo úplně odlišné od našich. Obyvatelé byli docela podobní, jak ten mužík, jen měli jinou barvu. Někteří měli růžovou, modrou, fialovou a dokonce i duhovou. Vypadali, že se baví, pomáhají si, mají se rádi a nikdy nepoznali zlo. Jejich domovy jsou vyrobené ze zbytků raket, které tam zůstaly po astronautech, a mají mnoho bezpečnostních zařízení. Školy jsou už velmi moderně vypracované. Už se tam pracuje na počítačích a učebnice jsou průhledné. Jejich potravina je kov neboli šrouby, které jim dodávají sílu. Dopravními prostředky jsou mráčky, které vás dopraví kamkoli, a je to velice pohodlné. Oblíbené sporty mají fotbal, volejbal a hokej. Každý rok se koná olympiáda a závody formule 1. Taky samozřejmě mají prezidenta, který se jmenuje Bedřich Dobromyslný. Je hodný a rozumný. Má rád děti a nikdy nezapomíná dávat peníze na nové nemocnice pro děti. Moc se mi tam líbilo a těším se, až můj nový kamarád zavítá mezi nás.

KONEC

Anna Jarůšková 6. A

Planeta fast food

Dobrý den, vítejte ve snu snad všech dětí. V daleké galaxii je krásná (nebo spíš lahodná) planeta, vypadá jako hamburger s dvojitým masem, ale to je jen vzhled atmosféry. Doopravdy je hamburger s trojitým masem. Když přiletíte, tak ucítíte vůni jídla, na které máte zrovna chuť. Také vidíte hranolkový les, solné deště, kokakolová moře a města z čokolády. Je to mírumilovná planeta, ale občas dojde k nějakému střetu s obyvateli jiných planet. Bojují o to, kdo uvaří nejlepší jídlo. Po válce si uspořádají meziplanetární hostinu. Jako dopravu používají kyselá žížalky a gumové medvídky. Obyvatelé mají pizzovou hlavu a tělo mají ze slaných tyčinek. Když chtějí nějakou přísadu, tak si ji prostě přičarují. K životu potřebují jen jídlo. Na dovolenou jezdí do jádra hamburgeru (jejich planety).

Oliver Novák 6. B

Virtuální svět

Malá holčička Laura vyrůstala v rodině, která neměla moc peněz. Chodila do školy, kde už všichni měli elektrické a virtuální věci.

Jednoho dne, když šla ze školy domů, si na chodníku všimla zvláštních brýlí. Vypadaly moderně a trochu jako ty na virtuální realitu, které má celá třída. Chtěla si je vyzkoušet, ale stále měla v hlavě, že to není její věc a že by si to neměla zkoušet.

Lauře to nakonec nedalo a zvědavě si brýle nasadila. Najednou se ocitla v úžasném virtuálním světě. Viděla krásná města, vysoké hory, a mohla dokonce létat nad mořem. Připadala si jako v pohádce. Byla šťastná, protože nic takového ještě nikdy nezažila. Po chvíli si ale brýle sundala.

Zabalila si je do batohu. Věděla, že to není správné, ale nedalo jí to, protože kdo by nechtěl vidět takovou nádheru znovu. Trávila na tom až moc času, ale musela to skrývat před rodiči, protože věděla, že by jí přikázali to vrátit.

Jeden den ve škole přišla paní ředitelka do třídy a vyhlásila, že se hledají virtuální brýle, že se ztratily jedné holce.

Laura tušila, že to byly ty brýle, které našla. Lauře se brýle, ale tak moc líbily, že je nechtěla vrátit. Uběhly měsíce a brýle se stále hledaly. Jednoho večera maminka Laury uklízela v Lauřině pokoji. Pod postelí našla virtuální brýle, po kterých celá škola pátrá. Věděla, že nejsou Laury, protože oni si takovou věc nemohli dovolit. Když se Laura vrátila domů, maminka si ji hned zavolala a zeptala se jí, co to je. Laura se začala hanbou červenat a všechno se jí to snažila vysvětlit. Maminka jí vysvětlila, že virtuální svět není všechno. Že v životě jsou důležitější věci a že ten skutečný svět má také svou hodnotu rodinu, přátele a malé radosti každého dne.

Brýle nakonec odevzdaly a Laura se omluvila. Štěstí není jen v drahých věcech, ale hlavně v tom, co máme kolem sebe.

Nela Tröster, 8.B

Vítejte v pekle

(fantasy příběh z alternativního světa)

Milí posluchači,

dnes vás vezmu přímo do samotného pekla, kterému vládne mladý, ale mocný král Alastor, nejmocnější démon v celém pekle.

Předpokládám, že si peklo představujete jako místo, kde se trestají hříšníci, místo s obrovským zdrojem tepla, uhlí, kamení a špíny. Ale mýlíte se. Peklo je nádherné vřelé místo, samozřejmě nebe je taky pěkné, ale říkají to jen ti, kteří ho viděli, a ti zase neviděli peklo, že.

Peklo je samo o sobě krásné, oproti nebi nadčasové místo. V nebi je pořád středověk, jak říkají s hrůzou démoni. Peklo vypadá velmi zajímavě a moderně. V pekle uvidíš samé holografické plakáty na slasti jako jídlo, top oblečení, cool novinky, nebo vynálezy, třeba létající auta, která jsou lepší a nablýskanější než slavné Rolls-Royce.

V pekle najdete speciální metro, ve kterém se vždy pozdě večer pořádá disko party, restaurace a obchody, které obsluhují speciální AI roboti určené na to být ve vysokých teplotách, bez nichž oproti robotům běžným prostě nemohou fungovat.

V pekle žijí i naši hrdinové. Je to parta problematických teenagerů, kteří si dělají vždy, co chtějí, a tak vytváří v pekle ještě větší bordel, než tu je. V čele skupiny je tulák a zároveň rebel Zulix. Zulix je takzvaný dark angel, což znamená, že je napůl démon a napůl anděl. Čili má černá velká křídla, temnou černo-černou svatozář, z které kape karmínová krev, rudé oči, skoro jako upír. Zároveň je nejmladší a nejmenší ze všech, jaká ironie... A proč je tulák? Protože od malička je sám, nemá rodinu. Má za sebou temnou minulost, prožil hodně těžkých věcí. Proto je taková negativní a unavený ze života, ale snaží se to skrýt před přáteli...

Ale když jsme byli u toho bordelu...co tedy tato partička v čele s tulákem dělá takového, že je pak musí honit policisté po celém pekle? No, jak to říct... dělají grafity na zdech, na metrech, dokonce i na hradě, kde sídlí právě král Alastor!

Zulix je nejen tulák, ale i zkušený hacker. A víte, co například nedávno udělal?! Přeprogramoval AI roboty tak, aby dělali bordel v obchodech a v restauracích. AI roboti rozlivali drinky, obtěžovali ostatní a začali mluvit sprostě na demony. Nejvíc zábavné pak bylo, že prodejci a démoni, kteří naprogramovali právě tyto roboty, se velmi styděli a tvářili se, že chtějí radši být někde jinde. „Hahaha—Zulix—hahah!“ smál se kamarád Kubatex, nebo spíš měl záchvat smíchu, než aby se smál. „Kubatexi, nesměj se jak blázen,“ řekla Zulix otráveně, ale oči se jí smály. Kubatex se otočil na Zulix a s úsměvem řekl: „To se jako nemůžu smát nebo co?“ Zulix se na Kubatexe podívala a odpověděla: „Můžeš se smát, ale ne jako nějaký šílený blázen!“

Najednou se ozval obrovský výstřel ze shora, z nebe, všichni se prudce otočili bez toho, aby věděli, kdo útočí na nebe, a nechápali, že ten výstřel z pekla je slyšet k nim dolů.

Shora přicházela andělská garda. Celá parta se vzdorovitě vzpřímila, v čele se Zulixem. Z královské andělské gardy vyšel král Nikolas a řekl jim: „Drazí obyvatelé pekla, nepřišel jsem

vám vyhlásit válku, ale přišel jsem pro pomoc.“ „Pomoc potřebujete, jo?“ zeptala se Zulix nedůvěřivě. „Ano, pomoc. Protože dva mocní vládci, vládce draků a vládkyně mořských víl nám hrozí válkou! A ani nevím proč, nic jsme jim neudělali!“ řekl král Nikolas.

Zulix přemýšlela a nakonec řekla: „Dobře pomůžeme vám. Stejně nemáme nic na práci, že jo?“ a pohled stočila na své kamarády a všichni řekli jako na povel a najednou: „Ano, pomůžeme!“ „Ale musíme ještě požádat o pomoc našeho krále Alastora.“ dodala Zulix.

Zulix a ostatní jdou za králem Alastorem. Alastor si všimne jejich příchodu a elegantně se zvedne ze svého trůnu a praví: „Ah...moji drazí přátelé. Co vás, přivádí do mého hradu?“ Zulix poklekla před králem a sdělila mu: „Můj králi, přišli jsme pro vaši pomoc. Dva mocní vládci chtějí napadnout nebe.“ Král Alastor chvíli přemýšlel a pak odpověděl: „Dobře...pomůžu vám. Zkusím sjednat s Nikolasem dohodu pro ostatní vládce. Protože si myslím, že není zapotřebí vyhlášovat válku mezi různými říšemi. Ale vy musíte zaměstnat jejich gardu. Zvládnete to?“

Zulix s ostatními souhlasili. Mezi tím, co vládcové odešli sjednat mír, Zulix a její přátelé si užívají chaos a bitku. Zulix za použití laserové pistole a temné magie, Kubatex díky modernímu luku s elektrickými šípy a ostatní s ohledem na jejich zbraně.

Nakonec úspěšně vyhráli bitvu a Alastor s Nikolasem dohodli mír mezi říšemi, došlo totiž k nedorozumění. „Tak jsme sjednotili všechny v míru,“ řekla unaveně Zulix. Kubatex se na ni podíval a zasmál se: „Jo, já jsem si to také užil, i když mě malém trefili granátem do obličeje,“ zasmál se trochu hořce Kubatex a Zulix se poprvé za celou dobu zasmála upřímně, ne ironicky.

V těch chvílích po vítězství, které oslavili pizzou a diskotékou, se Zulix cítila poprvé doma, po těch letech samoty a přetvářování se. Domov našla mezi přáteli v pekle a peklo se pro ni stalo pravým domovem.

Zuzana Kopšová 6. B

Lidé ve virtuálním světě

Když se poprvé objevil virtuální svět, většina lidí to brala jako další hru. Něco jako lepší sociální síť, lepší grafika, víc možností. Nikdo moc neřešil, že by to mohlo být něco víc.

Tomáš tam šel hlavně ze zvědavosti. V práci ho to nebavilo a doma to bylo pořád stejné. Vytvořil si postavu, která vypadala skoro jako on, jen o něco vyšší a sebevědomější. Nic přehnaného. První dny byly fajn, ale nijak extra. Procházel se po městech, zkoušel různé věci, mluvil s lidmi. Všechno působilo trochu uměle. Pak ale potkal Annu. Prostě se dali do řeči u nějaké virtuální kavárny. Byla vtipná a na nic si nehrála. Začali se potkávat častěji. Prostě se oba nějak „náhodou“ potkávali ve stejnou dobu. Procházeli se, seděli někde na okraji digitálního útesu, nebo jen tak mlčeli. A to ticho nebylo trapný.

Postupně si Tomáš všiml, že tam tráví čím dál víc času. Ne, že by chtěl utéct z reality... ale tady to bylo jednodušší.

Za pár dní se stalo něco divného. Tomáš se přihlásil jako obvykle, ale Anna nikde. Začal ji hledat, nakonec ji našel... ale ne úplně. Stála na stejném místě jako vždycky, ale chovala se jinak. Odpovídala zvláštně, jako by byla zpomalená. Jako by byla jen kopie. Podívala se na něj a usmála se, ale bylo to prázdné. „Jsem tady.“ „Co se stalo?“ Chvilí mlčela a pak řekla: „Odpojila jsem se.“ Tomáš nechápal. „Tak jak tady můžeš být?“ „Nevím,“ řekla. „Ale něco ze mě tu zůstalo.“ To ho zarazilo víc, než čekal.

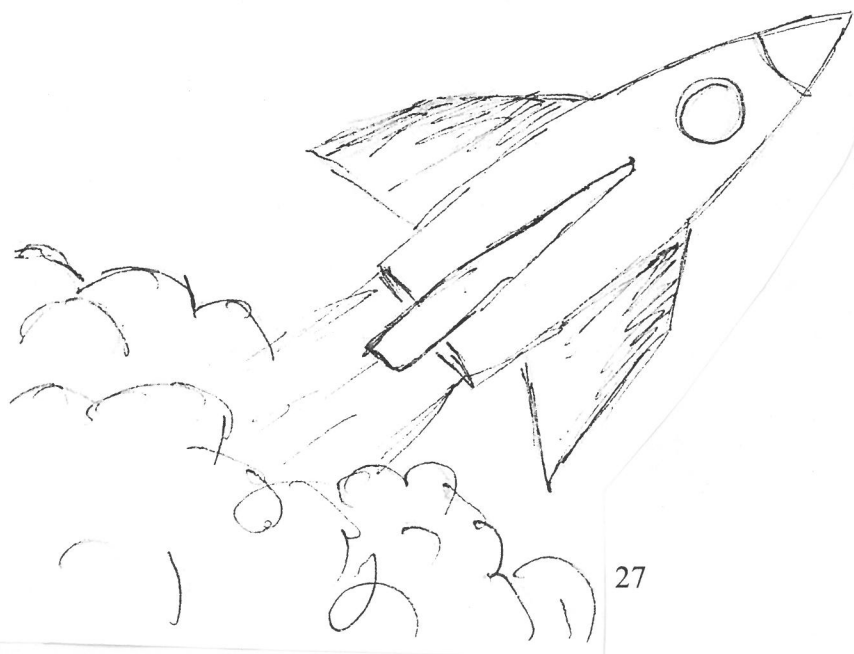
Od té doby se všechno změnilo. Anna už nebyla úplně ona, ale zároveň nebyla pryč. A Tomáš si začal uvědomovat, že ten svět si možná lidi pamatuje víc, než by měl...

Jiří Kozák 9. B

Planeta Odeon

Kdesi daleko ve vesmíru až za Plutem je jedna menší planetka, která je obydlená. Většina lidí by si asi představilo, že tam žijí různé bytosti jako jsou třeba mimozemšťané, ale není tomu tak. Žijí tam totiž stejní lidé, jako jsme my. Asi před dvaceti lety se skupina lidí rozhodla, že se přestěhují na jinou planetu. Věděli, že to bude náročné, ale pokud zvládnou postavit vesmírnou loď, tak to bude s každým úkolem lehčí a lehčí. Tak se do toho pustili, trvalo to dlouhých deset let. Deset let, asi pěti zmařených pokusů, až na ten poslední. Zvládli to, zvládli postavit vesmírnou loď. Teď už jenom nasednout do lodi, nastartovat a vyplout do neznáma. Dalším důležitým úkolem bylo vybrat tu správnou planetu. Nakonec si vybrali. Pojmenovali ji Planeta Odeon. Už zbýval jen poslední úkol, a to zkrášlit si to tam tak, aby to vypadalo jako doma. Zasadit různé květiny, keře a stromy, postavit domy, ve kterých mohli bydlet, ale i nemocnice, školy, školky nebo obchody. Za těch deset let se to tu opravdu změnilo. Jsou tu lesy, rybníky, potoky a také hory. Lidé se to tam snaží udržovat čisté. Dostávají pokuty, pokud úmyslně hodí odpadky na zem nebo do vody. Proto to tam mají tak hezké a čisté. Za ty spousty let, co se o tu planetu starají, dokázali taky vymyslet spoustu vynálezů, jako třeba takovou velkou bublinu, která slouží jako štít, a proto se ti nemůže nic stát, nebo pohár vody, ze kterého nikdy neubude. Zkrátka se tu žije hezky a lidé to tady mají moc rádi.

Jaroslava Nováková 6. B

Trpaslík ve virtuálním světě

Jednoho dne si kluk zapnul počítač a začal hrát novou hru. Ta hra se jmenovala Nový svět. Najednou se stalo něco zvláštního – kluk se ocitl přímo uvnitř hry.

Proměnil se v malého trpaslíka jménem Valdchar. Všechno kolem něj bylo jako ve snu – velký les, podivná zvířata a ticho. Uvědomil si, že je ve virtuálním světě.

Valdchar nechtěl být sám, a tak začal hledat někoho dalšího. Po chvíli potkal lišku, která se jmenovala Malimba. Snažila se postavit dům, ale nedařilo se jí to.

„Ahoj, můžu ti pomoci?“ zeptal se trpaslík. Liška se lekla, ale pak odpověděla: „Ano, děkuji.“

Společně začali stavět dům. Trpaslík věděl, jak správně skládat materiál, a liška mu pomáhala. Nakonec se jim podařilo postavit malý domek.

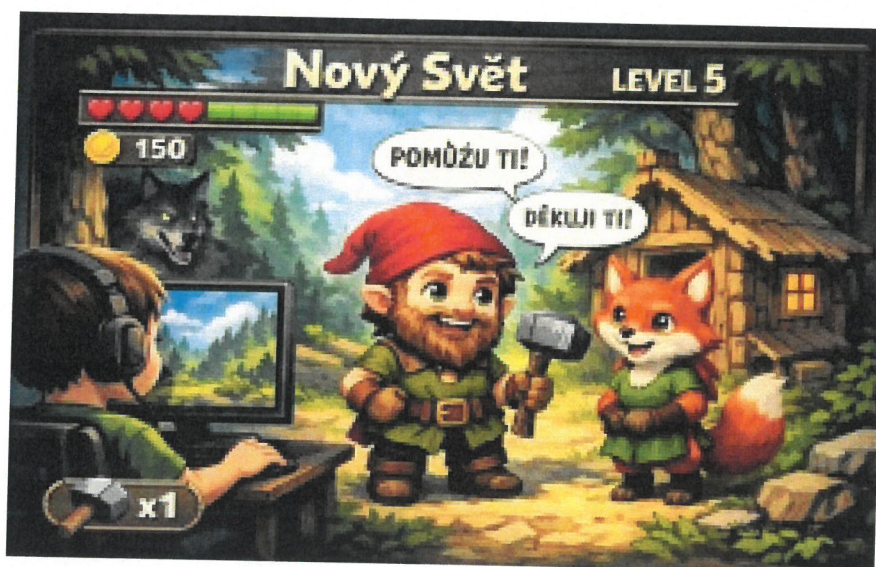
Najednou se objevil vlk. Chtěl lišku sníst. V tom trpaslík vzal kladivo, které měl jako herní nástroj, a vlka udeřil. Vlk utekl pryč.

Liška řekla: „Děkuji, zachránil jsi mě.“ Trpaslík odpověděl: „V tomto světě si musíme pomáhat.“

V tu chvíli kluk uslyšel hlas: „Konec hry.“ Najednou byl zpátky doma u počítače.

Chvíli přemýšlel. Uvědomil si, že virtuální svět byl sice jen hra, ale přátelství a pomoc jsou důležité i v reálném životě.

Alex Popovych 7. A

Obyvatelé virtuálních světů

Virtuální svět označovaný jako digitální svět nebo kyberprostor.

Pojem virtuální svět označuje počítačem simulované prostředí, ve kterém mohou uživatelé interagovat mezi sebou a s okolními objekty, často prostřednictvím digitálních postav neboli avatarů.

Virtualita je vlastnost věcí, které se projevují, jako by byly reálné. Je součástí našeho každodenního života. Je to trend všech věkových kategorií. Virtuální realita (VR) je pohlcující zážitek, který nahrazuje skutečné prostředí simulovaným. V případě AR je virtuální prostředí navrženo tak, aby koexistovalo s reálným prostředím. Základem VR jsou speciální brýle, které jsou propojeny s počítačem či mobilním telefonem a které uživateli promítají stereoskopický obraz umožňující 3D zážitek. Ve virtuálním světě jsou potřeba pouze tři základní věci, a to počítač, konzole nebo telefon pro spuštění požadované aplikace. Přestože VR nabízí fascinující možnosti, přináší i rizika. Úplné ponoření (tzv. imerze) může vést k tomu, že lidé začnou preferovat dokonalý virtuální svět před nedokonalou realitou. Virtuální realita je nástroj, který rozšiřuje lidské schopnosti.

V dnešní době nás dost ovlivňuje dění na sociálních sítích. Proto vznikají nové a nové příspěvky na sociální sítě.

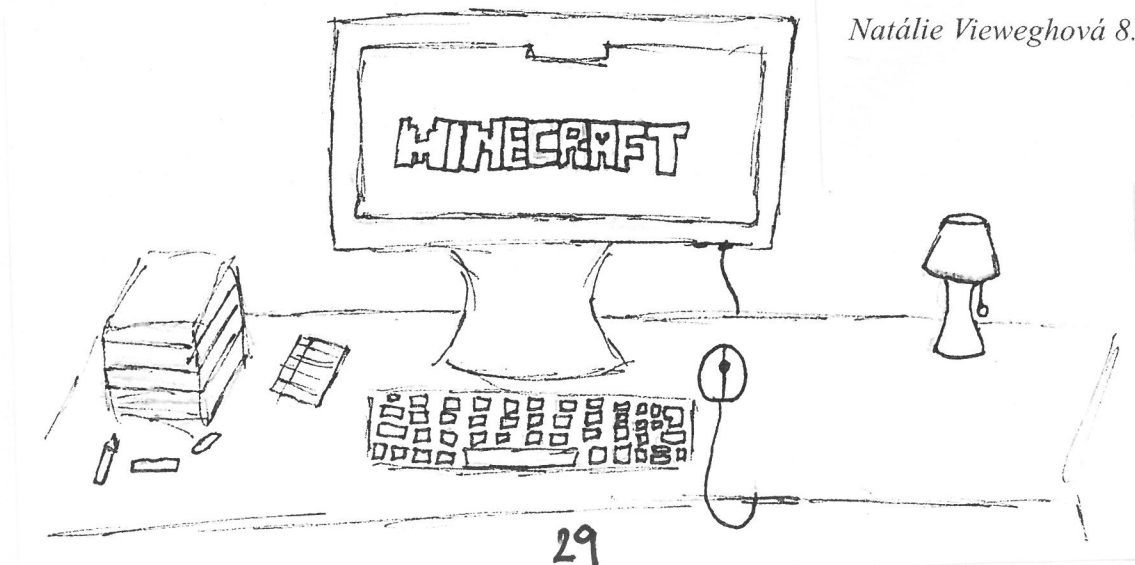
Ovlivňuje život už jen tím, jak komunikujeme mezi sebou a jak trávíme svůj veškerý volný čas.

Denny Šomić 6. A

Obyvatelé virtuálních světů

Virtuální světy mají své výhody. Mohou být zábavné, rozvíjejí představivost a někdy pomáhají učit se nové věci, například plánování nebo spolupráci. Na druhou stranu je důležité nezapomínat na skutečný svět. Příliš mnoho času u počítače může být nezdravé a člověk by měl mít také dost pohybu a setkávat se s lidmi osobně.

Virtuální světy tedy mohou být zajímavým místem pro zábavu i poznávání nových lidí. Důležité je ale používat je s rozumem a nezapomínat, že skutečný život je stejně důležitý.

Obyvatelé virtuálních světů

Kdo jsou obyvatelé virtuálních světů? Pokusím se nad tím zamyslet. Jsou to rodiče, kteří pracují na počítači od rána do večera? Jsou to děti, které sedí na telefonu 24/7. Jsou to podnikatelé, kteří pořád telefonují a večer se ukazují na Instagramu a FB?

Na začátku si musíme položit dvě otázky, co je to obyvatel a co je to virtuální svět! Obyvatel je někdo, kdo obývá nějaké místo. Virtuální svět je svět, který fyzicky neexistuje – je vymyšlený. A jsme u podstaty věci. Může vůbec obyvatel obývat virtuální svět? Reálně asi ne, ale ve fantasii ano. Ať se každý zamyslí, zda je sám O.V.S. nebo není.

Adriel Preisler 6. A

Juliettina a Lucasova kouzelná noc

V malém městě v jižní Francii bydleli sourozenci Julieta a Lucas. Byl obyčejný večer, šli spát. Protože se Lucass bál tmy, usínal s baterkou. Chvilí si povídali a o pár minut později oba usnuli. V tu chvíli to celé začalo.

Byl to svět kombinující magii s technologiemi. Rozhlédli se kolem sebe a uviděli nejen magické stromy a svítící květiny, ale i zvláštní tvory, kteří se zničeho nic teleportovali. Bydleli v hlubokém temném lese. Tam měli postavenou pevnost, ze které ovládali celý les. Kdo z pevnosti odešel, nebo se chtěl dostat dovnitř, mohl pouze, když prolomí tajné heslo. Heslo zjistíš, když se dostaneš do dvou virtuálních světů v počítačové hře. A tak se vydali do prvního virtuálního světa. Bylo tam strašně moc barev. Rozhlíželi se kolem sebe a všimli si šipek, které je zavedly k portálu. Vedle na cedulce stálo “vstupovat jen na vlastní nebezpečí.” Tak do něj vešli a uviděli strašně moc obrovských robotů. Z ničeho nic se jim v ruce objevil meč a pochopili, že s nimi budou muset bojovat. Tak se do toho pustili. Po dvou hodinách bojování a utrpení vyhráli. Roboti zmizeli a na zemi se objevil malý papírek. Byly na něm tři čísla šest, tři a pět. Papírek si schovali, uviděli další portál a vešli do něj. Nikdo tam nebyl. Bylo to tam opuštěné a tiché. Lucass si uvědomil, že má baterku, a tak rozsvítil. Ale i tak tam bylo prázdko a ticho. Začali hledat tajný vchod. Hodiny odbíjely a pořád nic. Sedli si a opřeli se o stěnu. V tu chvíli se otevřely tajné dveře a u nich další papírek. Přečetli si ho. Byly na něm napsaná další tři čísla. Sedm, devět a jedna. Najednou se teleportovali zpátky do lesa. Našli tam zase tu pevnost, zadali heslo a otevřela se jim brána. Zjistili, že ti tvorové byli skřítkci a že tam vyrábějí magické lektvary. Julieta a Lucass se probudili a byl další obyčejný den.

Laura Šrámková 6. B

Obyvatelé virtuálních světů

Spousta lidí tráví čas ve virtuálních světech. Pro někoho je to jen plýtvání časem, pro jiného něco víc. Ve virtuálním světě můžeme být kýmkoliv – neporazitelným válečníkem, nejlepším stavitelem a mnohým dalším.

Někteří lidé tam nechodí jen proto, aby se nenudili. Často si tam najdou i kamarády, se kterými si rozumí. Společně bojují o poklad, objevují zvláštní světy nebo staví úžasné stavby. Bohužel se stává, že ti, kteří tam tráví příliš mnoho času, začnou zapomínat na realitu. Někteří zneužívají tyto světy i k zločinu, například k podvodům nebo kyberšikaně.

Virtuální světy jsou skvělé na odreagování, ale nesmíme zapomínat na skutečný život.

Hubert Topolecký 8.B

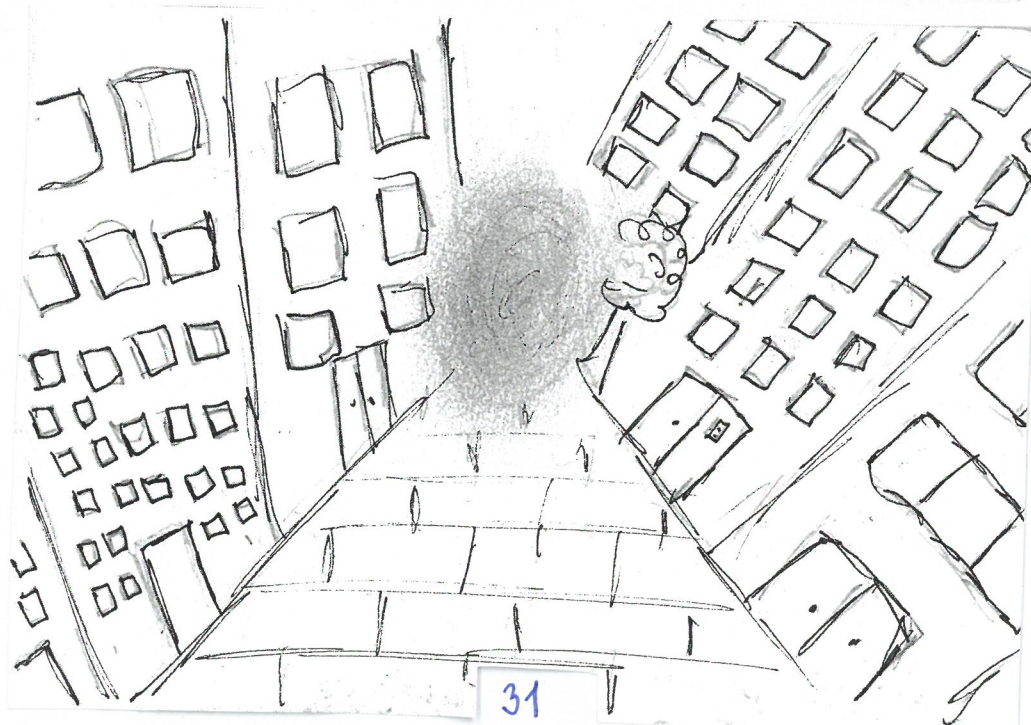
Obyvatelé virtuálních světů

Bylo nebylo, v jednom digitálním světě existoval svět Digita. Nebyl ani ze dřeva, ani z kamene, byl ze světla a fantazie. V Digitě žili obyvatelé virtuálních světů. Jedna z nich byla Lia. Lie před dvěma lety zemřela babička, která jí vyprávěla o různých dobrodružstvích a že jednou najde jiný svět.

Lia se šla projít a došla na úplný okraj mapy. A tu se v dálce na ní něco zablýsklo. Šla tím směrem a našla tam portál. Portálu se dotkla a v tu chvíli se objevilo oslepující světlo a Lia zmizela. Nakonec se objevila v jiném světě. Lia po chvíli hledání narazila na dívku jménem Ena. Ena se jí zeptala, odkud pochází, že ji tu nikdy neviděla. Lia jí odvyprávěla svůj příběh a Ena jí řekla, že těchto portálů je hned několik.

Lia byla šťastím bez sebe a uvědomila si, že může cestovat portály a objevovat nový svět přesně tak, jako jí to tenkrát řekla babička. Když se přihlásíš do nějaké hry a půjdeš nakonec mapy, možná uvidíš malou postavu, která kouká do dálky a hledá nový svět.

Markéta Kotábová 6. A

Obyvatelé virtuálních světů

Dnes vám budu vyprávět o jednom takovém hezkém a klidném světě. Ahoj, já se jmenuji Fousek, na našem ostrově se všichni jmenují Fousek. Je to tu velmi nádherné, každý má svůj domeček a všude rostou palmy, proto se živíme jenom kokosy.

Máme tady i krásnou pláž, na které je každou sobotu surfařský závod. Je tady i velké náměstí, kde jsou různé obchody, ale v supermarketech prodávají jenom kokosy a v obchodech s oblečením se prodávají trička vyrobená z kokosu, mají na sobě potisk s kokosem a všichni tady nosí klobouk, ten je také samozřejmě z kokosu. Všichni jsou tu moc milí a hodní. Dále tu máme také hodně parků, ale ten hlavní se jmenuje Park pana Fouska.

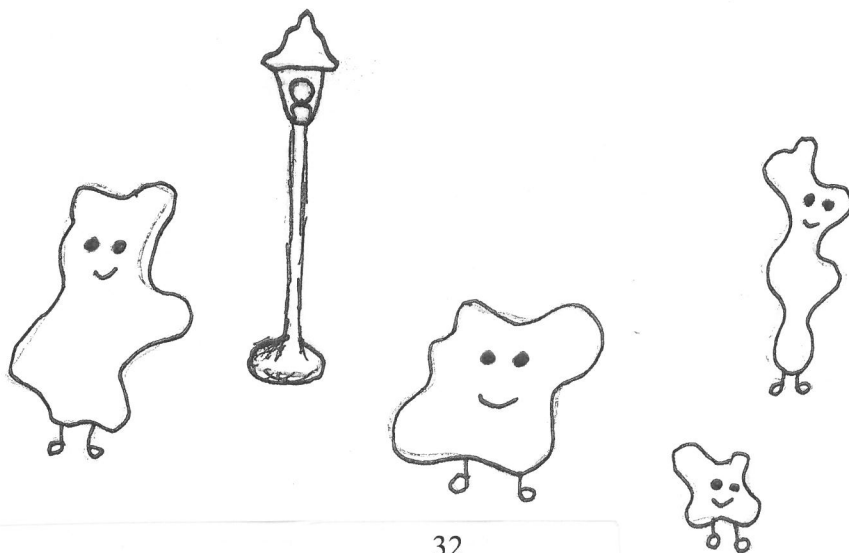
Tady je vždycky zábava. To je asi všechno, co bych vám mohl o našem světě říct. Ted' už jsem hodně unavený, takže jdu domů, dám si kokos a jdu spát. Doufám, že se zase někdy uvidíme. Dobrou noc.

Aneta Buriánková 6. B

Denobyvatel virtuálních světů

Ve virtuálním světě, který byl zaplavený barvami a světlem, žili obyvatelé. Každý měl svou barvu, svůj tvar a svůj zvuk. Někteří byli vysocí a štíhlí, jiní malí a zářiví. Nikdo nevěděl, odkud přišli, věděli jen, že tady žijí. Ten den bylo všechno trochu jiné. Ulice se třpytily jasněji než obvykle, lampy měnily barvu podle nálady. Obyvatelé si všimli, že svět kolem nich reaguje, když se smějí, nebo se hádali, tak se měnily barvy města. Skupina přátel se rozhodla jít zkoumat nový sektor města, který ještě nikdy předtím nezkoumali. Byly tam mosty z barevného světla, malé věže, které se otáčely a ukazovaly cestu, a chodníky, které se kroutily. Nepotřebovali nic zkoumat. Jen chodili, mluvili spolu a zkoumali, jak svět kolem nich reaguje. Občas se jim stalo, že světlo z lamp je přeneslo o několik kroků dál, nebo že se barvy měnily podle jejich smíchu. Když den skončil, tak se vrátili na původní místa. Ulice se uklidnily, světla se zklidnila, ale obyvatelé věděli, že každý den je nový a že konečně viděli, jak vypadá jejich svět.

Do Danuška 7. B

Obyvatelé virtuálních světů

Virtuální světy jsou zajímavá místa, která existují jen na obrazovkách počítačů, mobilů nebo herních konzol. Obyvatelé těchto světů nejsou skuteční fyzicky, ale přesto spolu komunikují, spolupracují a někdy se i dost hádají. Ve virtuálním světě si každý vytváří svou postavu. Tu postavu si každý může vylepšit dle svého, může být větší silnější, hezčí, zábavnější. Ve virtuálním světě platí určitá pravidla, podobně jako v životě reálném. Obyvatelé jsou přátelští, chtějí pomáhat tvořit, ale mohou být i záporní, kteří se chovají nevhodně. Ve virtuálním světě může člověk zažít spoustu dobrodružství a zábavy. Já bych si vytvořil svého avatara, který by měl kudrnaté vlasy, velké oči a extravagantní oblečení. Žil by v moderním New Yorku. Když by si nasadil své brýle, mohl by se procházet městem plným světél, neonů a mohl by se setkat s jakoukoliv postavou z komiksových příběhů. Virtuální svět je pro mnoho lidí velká zábava, protože v něm může být téměř všechno možné.

Petr Mrakeš 8. A

Skleněný les

Představte si úplně normální les, ale ze skla. Prakticky všechno je normální, ale skleněné. A kdo tam žije? Hlavně brouci a hmyz. Jsou malí, ale krásní a taky ze skla. Všichni mají svůj vzor. Třeba kolečka, čárky nebo vlnovky. Je ale jeden jediný brouček, který nemá vzor. Ten je vzácný. Je malinký a tajemný. Taky tam žijí motýli, ti jsou krásní.

Celý les je kouzelný a pěkný. Uprostřed lesa jsou hodiny a ty ho celý udržují v chodu. Pokud by se zastavily, všechno sklo by popraskalo. Ale naštěstí hodiny běží a les je v bezpečí. A navíc jsou v lese i strážci hodin. Dvě červené muchomůrky. Stojí vedle sebe. Když se někdo moc přiblíží k hodinám, zastaví se v čase.

Nikdo přesně neví proč, ale jen brouček bez vzoru zvládne projít bez toho, aniž by se zastavil v čase.

A jak ho navštívit? To musíte ve snu. V každém případě tenhle les je kouzelný a ukrývá mnoho tajemství.

Klára Ševerová 6. B

110. číslo Smetánka, školního literárního časopisu dětí ze ZŠ Na Smetance v Praze 2,
vychází v červnu 2026

Téma: Obyvatelé virtuálních světů

Elektronické zpracování: Mgr. Petra Nováková

Vydávání řídí: Mgr. Zuzana Ryšánková